

ลดาภิภรณ์

จ๊อบบี้

ตอน ปรีศนาปาพะพราง

“คนตายไม่ได้ไปสบายทุกคน”

โลกถึงได้มีผีเยาะเย้ยขนาดนี้!

ถ้าคุณอยากเป็นวิญญาณ

หลุดพ้นจากเรื่องค้างคา

โปรดอย่าลังเลที่จะติดต่อหาพวกเรา

วรกันต์

ลดาวัลย์ก่อน จ๊อบพี

คลิกสั่งซื้อได้ที่

@booktime

วรกันต์

ตอน ปรีศนาปาพะพราง

วรกันต์

พิมพ์ครั้งที่ 1	:	ตุลาคม 2568
จัดพิมพ์	:	สำนักพิมพ์กาฬกาล
บรรณาธิการบริหาร	:	มนต์ชีพ ศิวะสินางกูร
บรรณาธิการเล่ม	:	ปะภัสสร อวยจินดา
ออกแบบปก	:	ชาว์ฟ ต่อเล็บ
ภาพประกอบ	:	วรกันต์
ออกแบบรูปเล่ม	:	ยุพา แจ่มสุข

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

วรกันต์.

สตาร์ท็อปปับมี ตอน ปรีศนาปาพะพราง.- กรุงเทพฯ : บুদ্ধ ไทม์, 2568.
268 หน้า.

1. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

895.913

ISBN 978-616-14-0716-2

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ.2558

จัดจำหน่าย : บริษัท บুদ্ধ ไทม์ จำกัด

214 ซอยพระรามที่ 2 ซอย 38 ถนนพระราม 2

แขวงบางมด เขตจอมทอง กรุงเทพฯ 10150

โทรศัพท์ 0-2415-2621 โทรสาร 0-2416-7744

www.booktime.co.th

คำนำนักเขียน

“ใช่เหรอพี่ อันนี้ผมโดนเลิกมาจริงๆ เหรอ”

เป็นประโยคแรกที่ผมทั้งสงเมลงและโทรมามให้แน่ใจหลังที่งานติดต่อกลับมา ตอนนั้นผมไม่แน่ใจ คิดว่าโดนคอลเซ็นเตอร์เล่นหรือเปล่าไปๆ มาๆ ครูเปิด (บ.ก.) โทรมาบอเอง ผมถึงได้รู้ว่าได้โอกาสมาอยู่จุดนี้จริงๆ

โอเค สรุปว่าผมไม่ได้โดนป่น

แล้วหลังจากนั้นพล็อตเล็กๆ ของคนชอบอ่านหนังสือและดูภาพยนตร์แฟนตาซีก็ได้เริ่มขึ้น จากไอดีคู่หูคนกับผีจับมือกันไขปริศนาเหนือธรรมชาติ ที่แสดงให้เห็นว่าทุกคนล้วนต้องการความช่วยเหลือ ไม่ว่าจะเป็นคนหรือผี

สำนักงาน “สตาร์ทอัพจับผี” ยินดีจะช่วยทั้งคนและผี (ดี) ที่ต้องการความช่วยเหลือหลากหลายรูปแบบ เกิดขึ้นจาก “กร” เด็กหนุ่มผู้มีความสามารถมองเห็นวิญญาณคนตาย ได้ใช้สิ่งที่มีฝันตัวมาทำงานเสริมเป็นนักปราบผีหารายได้ โดยมีหุ้นส่วนธุรกิจเป็นผีย่าง “ธีรัช” พี่ชายที่ตายก่อนวัยอันควรแล้วไปเกิดไม่ได้เสียที่ด้วยเหตุผลอะไรสักอย่างในอดีต

จนเวลาผ่านมามากหลายปี พวกเขาก็ได้เจอกับปริศนาใหม่คือการเข้าไปตามหาร่างให้ผีในป่าพะพราง สถานที่ลึกลับที่ชาวบ้านเคยลือว่ามีสิ่งชั่วร้ายอาศัยอยู่ แล้วทั้งสองจะรับมือเรื่องนี้ได้อย่างไร

“สตาร์ทอัพฉบับผี” เป็นนิยายเรื่องแรกในชีวิตที่ผมเขียนขึ้นด้วยความหลอนแบบกวนๆ หากท่านชื่นชอบก็ขอฝากเหล่านักปราบผีและบริษัท (ที่มีกันแค่สองคน) ของพวกเขาไว้ในมือของคุณผู้อ่านทุกท่าน และขอขอบคุณสำนักพิมพ์กาฬกาลที่ให้จินตนาการของผมได้โลดแล่นที่นี่

ขอบคุณครับ
วรกันต์

คำนำสำนักพิมพ์

ตามหานักเขียนใหม่ ก็คล้ายๆ ร่อนทองนั่นแหละ...กรวด หิน ดินทราย ค่อยๆ เลือกกันไป ซึ่งก็ต้องทิ้งไปเสียเป็นส่วนใหญ่ แล้วเราก็ได้เห็นประกายเล็กๆ ส่งแสงเข้าตาอยู่สามสี่ชิ้น จากงานเขียนของนักเขียนทั้งหน้าใหม่หน้าเก่าหลายสิบชิ้น

สามสี่ชิ้นนั้นทองจริงหรือเปล่า ต้องส่องกันอย่างละเอียดต่อไป และ...

สุดท้ายก็เหลือชิ้นเดียวที่เราคาดว่าจะเป็ทองจริง ก็คืองานเขียนของ ‘วรกันต์’ ชิ้นนี้

‘สตาร์ทอัพจี’ มีโครงเรื่องน่าสนใจเป็นสารตั้งต้นที่ดีมาก การเดินเรื่องมีจังหวะจะโคนสนุก หักมุมวูบวาบด้วยความเร็วที่กำลังน่าติดตาม แต่สิ่งที่ถูกใจสำนักพิมพ์ที่สุดก็คือ สำนวนของนักเขียน

หยาบคายแบบวัยรุ่นนั้แต่ก็อยู่ในบริบทที่เหมาะสม กวนต๊นไม่มากไม่น้อยเกิน การบรรยายความบางอย่างทำเอา บ.ก. ต้องหัวเราะก๊ากๆ อยู่คนเดียว

ภาษาแบบนี้ เสน่ห์แบบนี้ ต้องนับว่า ‘สตาร์ทอัพจี’ เป็นเล่มแรกของสำนักพิมพ์กาฬกาล ที่เรานำเสนอนิยายฉีกแนวแบบนี้ออกมา

เล่มนี้ไม่ใช่การลองตลาด แต่เป็นความมั่นใจของเราที่เชื่อว่า งานเขียนแรกของ ‘วรกันต์’ ชิ้นนี้ดีจริง และท่านผู้อ่านก็น่าจะชอบเหมือนที่เรารชอบ

สำนักพิมพ์กาฬกาล
บันเทิง ชันเชิง และปัญญา
(แถมกวนบาทาพอสมควร)

1

มนุษย์...มักจะมองความตายเป็นจุดจบอันแสนน่ากลัว แต่เชื่อเถอะว่า ‘สิ่งที่มาหลังความตาย’ สยดสยองกว่าหลายเท่า สิ่งนั้นก็คือความรู้สึกที่ยังคงยึดติดกับบางสิ่งของคนตาย ตัวอย่างมีให้เห็นอยู่บ่อยๆ...

คนที่ม่แฟนใหม่ไม่ได้เพราะถูกแฟนเก่าตามรั้งความทรงจำที่เขาหรือเธอ นั้น เสียชีวิตไปนานแล้ว

ผู้โดยสารลึกลับโบกแท็กซี่ในยามราตรีทุกคืน แต่พอพาไปส่งที่หมายกลับหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย

หรืออาจเป็นบ้านลึกลับหลังที่เคยเกิดเหตุปริศนาขึ้นอย่างไร้คำอธิบาย

บ้านทุกหลังในหมู่บ้านนี้ ดูเหมือนกันแบบก๊อปปีแอนด์เพสต์มาทุกกระเปียดนี้ ทั้งความสูงสองชั้น ผนังสีขาว หลังคาปูกระเบื้อง มีรั้วเหล็กติดล้อเลื่อนกันไว้ แต่ละหลังถูกจัดเรียงทำเลช่องว่างอย่างดี ให้ความรู้สึกมีระเบียบผสมกับความสงบแก่ผู้อาศัย รวมถึงคนที่มาเยี่ยมเยือนที่นี่

ยกเว้นบ้านหลังหนึ่งที่...ก็ดูเหมือนกับหลังอื่นนั่นแหละ แต่กลับมีร่องรอยผิดแปลกจนขัดหูขัดตา ผนังมีรอยคราบหลายจุดผิดปกติ รั้วสีดำเต็มไปด้วยสนิม หน้าต่างปิดทึบพร้อมผ้าม่าน แม้กระทั่งต้นไม้ข้างบ้านยังแห้งเหี่ยวกว่าบ้านอื่นๆ รวกับไม่มีใครอาศัยอยู่มาพักใหญ่แล้ว

“มันก็บ้านปกติปะวะ เจ้าของคงซีเกียจทำความสะอาดมั้ง”

เสียงพูดดังขึ้นหลังจากกวาดสายตาประเมินภาพรวมภายนอกเสร็จ เด็กหนุ่มมัธยมปีที่ 5 กำลังยืนมองบ้านหลังดังกล่าวจากฝั่งตรงข้ามถนน เขามีรูปร่างผอมสูง ผมยู่เหยงไม่จัดเป็นทรง ข้างตัวสะพายกระเป๋าสีดำ

ถึงกรจะเป็นคนค่อนข้างใจเย็น แต่การให้เขายืนดูบ้านหลังเดียวเป็นเวลาเกือบชั่วโมงก็ทำเอาเด็กหนุ่มกระวนกระวายไม่น้อย ทั้งที่พวกเขาควรจะเข้าไปข้างในตามนัดหมาย ทว่าเด็กชายอีกคนกลับไม่ยอมให้ทำเช่นนั้น เขาพูดต่อจากกรทันทีด้วยเสียงประชิดประชันแบบที่ได้ยินกรอกหูจนคุ้นชิน

“มึงใช้ตาหรืออะไรดูวะ ถึงบอกว่ามันปกติ!”

ไม่รู้เหมือนกันว่าอยู่ด้วยกันตลอดหลายปี **ธีรัช** ไปเอาความไม่พอใจมาจากไหนถึงได้ด่ากรได้เสียทุกเรื่อง คำพูดประชิดประชันแฉกดันแทรกอยู่ในบทสนทนาระหว่างทั้งสองคนตั้งแต่เล็กจนโต ทั้งเรื่องอาหาร เรื่องสังคม เรื่องการเรียน หรืออย่างล่าสุดตอนนี้เรื่องทำงานร่วมกันก็ไม่เว้น

ธีรัชเป็นชื่อของเด็กชายที่สวมเสื้อผ้าแขนยาวสีทึบแบบชุดเดินป่าดูไม่เข้ากับสถานที่ เขากำลังเดินวนไปวนมาด้วยท่าทางหัวเสียจากลักษณะธีรัชอายุน้อยกว่ากรสี่ถึงห้าปี ส่วนสูงไม่ถึงหัวไหล่กร แม้รูปลักษณ์ของธีรัชจะดูคล้ายกับกรประมาณหนึ่ง แต่สิ่งที่ต่างแบบเห็นได้ชัดคงเป็นผิวสีที่ดกคล้ายกระดาก และขอบตาดำคล้ำรอบดวงตาปนราวกับว่าไม่ได้นอนมาหลายวัน

ภาพลักษณ์ของกรกับธีรัชจึงดูต่างกันราวฟ้ากับเหว แบบยังไม่นับรวมนิสัย...

“ดูยังงี้ที่บ้านธรรมดาซัดๆ ปะวะ” กรบอกกับธีรัชที่ยังคงเดินวน

ตามทางด้วยคำพูดที่บ่งบอกว่าสนิทกัน คนฟังเดินสำรวจรอบๆ ก่อนหันมาพูดเชิงเหยียดหยาม

“สภาพนี้เจ้าของบ้านยังไม่อยากอยู่เลยมั้ง ให้ภรรยายังไม่เอาเลย แล้วมึงเคยนับมัยว่างานพวกเรารู้เพราะมึงประเมินทุกอย่างธรรมดาไปก็รอบ” ธีรชงยกหน้าขึ้นมามองแล้วพูดต่อ “ตั้งแต่ ‘หมาตัวนี้มันธรรมดา’ ‘ต้นไม้ต้นนี้ธรรมดา’ ‘เงาคนสูงสิบเมตรตอนตีสามธรรมดา’ ธรรมดาก็เหี้ยแล้ว! ดวงตามึงไม่สัมพันธ์กับสมองเลย”

โคตรจี๊ด...หยิบมีดมาแทงอาจเจ็บน้อยยกว่า

กรไต่ยืนแบบนั้นก็ได้เพียงยิ้มแห้งกับความประมาทของตนเอง “เพราะงั้นเราเลยต้องทำงานร่วมกันไง”

ว่ากันตามตรง งานพิเศษของพวกเขาก็ไม่เคยจะธรรมดาอยู่แล้ว มันเป็นผลมาจากความสามารถพิเศษในการรับรู้บางสิ่งบางอย่างได้ต่างจากคนทั่วไป พูดให้เข้าใจง่ายก็คือการสัมผัสได้ถึง ‘สิ่งที่มาหลังความตาย’ พวกเขาเลยเปลี่ยนความพิเศษนี้ให้กลายเป็นการหารายได้เสียเลย

งานล่าสุดก็เป็นเรื่องของครอบครัวหนึ่งเป็นคู่สามีภรรยา ฝ่ายภรรยาได้ติดต่อมาหาพวกเขาเมื่อคืนว่ามีปัญหาบางอย่างเกิดขึ้นที่บ้าน ในแบบที่คนธรรมดาจัดการเองไม่ได้ เรื่องก็เลยพาเขามายืนอยู่ตรงหน้าบ้านหลังนี้

“ตกลงมึงว่ามันแปลกหรือ?”

“แปลกเหี้ยๆ เลยต่างหาก!” ธีรชงกล่าวขึ้นพลางยกนิ้วนับเลข “ข้อแรกบ้านนี้แฉ่งสภาพอย่างกับบ้านผีสิงคนละอย่างกับหลังอื่นที่สบายตาฉิบหาย ข้อสองเรายืนหน้าบ้านเป็นชั่วโมงทั้งที่เขานัดวันนี้ พวกนั้นก็กลับไม่ได้รับร้อนแม้แต่จะเปิดประตูหรือหน้าต่างดูด้วยซ้ำ ข้อสามคือท้องฟ้าตอนนี้น่าหม่นเกิน แม้เพิ่งจะบ่าย แล้วก็ดันมีแค่แถวนี้ที่ไม่มีแดดเหมือนฟ้าจริงใจจะปิดแค่บริเวณนี้”

“แค่นี้เลยหรือ?” กรสงสัยกับการตั้งคำถามเหล่านี้ ธีรชได้ยืน ก็นับเพิ่มให้อีก

“...โบนส์ให้มึงอีกข้อหนึ่ง กูยังไม่เห็นเพื่อนบ้านรอบๆ บ้านนี้เลยสักคน”

ที่พูดมาก็ไม่ผิดเลย บริเวณอื่นในหมู่บ้านตอนพวกเขาก้าวเข้ามา ก็เห็นคนใช้ชีวิตกันตามปกติ จนมาถึงบ้านหลังที่ว่าเขากลับไม่เห็นใครเลย บ้านหลังรอบๆ ก็ไม่มีวีแววผู้คนอาศัยอยู่แม้จะมีรถจอดก็ตาม

ธีรชเดินเหียวไปตามทางถนน ทิ้งให้อีกคนยังคงสังเกตบ้านหลังนั้นต่อ เขาก็มองหาความผิดปกติตามพื้นจนผ่านมาไม่ไกลนักก็เท้า ก็หยุดลงหน้าสิ่งปลูกสร้างขนาดเล็กที่เสียหาย

นอกจากเสาไม้ที่เอนเอียงหักครึ่ง พวกขนมเช่นไหว้กับหุ่นปั้น เคลื่อนบนพื้นฟุตบาท ไม่ต่างจากส่วนตัวเรือนของศาลพระภูมิไม้เก่า ที่เสียหายราวกับถูกทำลาย

แต่แล้วก็มีสิ่งอื่นในบริเวณนั้นที่ดึงดูดความสนใจไปจากเด็กชาย คือชายแก่สวมเสื้อผ้าเก่าสีซีดกลืนไปกับบรรยากาศแสนผิดปกติของบริเวณนี้ ผมสีขาวย่างกรัง ยืนหลังค่อมถือไม้เท้าแวตาสีหน้าเปี่ยมไปด้วยความโกรธแค้น ขณะมองดูซากหักพังของศาลพระภูมิ

สำหรับธีรช ภาพความผิดปกติที่เกิดขึ้นบริเวณนี้ของหมู่บ้าน มันชักน่าสนใจขึ้นเรื่อยๆ อย่างบอกไม่ถูก

“ไม่รู้เลยว่าพวกเธอมาถึงแล้ว”

“ผมเองก็คิดว่าไม่มีใครอยู่ด้วยสิครับ แถ่นี้ค่อนข้างเสียเปรียบ”

การรอของพวกเขาสิ้นสุดลงเมื่อรถตัดสินใจจอดครึ่งหน้าบ้าน จนมีคนออกมาเปิดรั้วให้ทั้งสองเดินเข้าไป หลังจากทีปล่อยให้ผู้มาเยือนยืนรอเกือบชั่วโมง

คนที่ออกมาจับเป็นหญิงวัยกลางคนรูปร่างอวบ ใบหน้ายิ้มแย้ม ดูเป็นมิตร บนข้อมือและลำคอเต็มไปด้วยเครื่องประดับแวววับ รวมถึงชุดที่เธอสวมอยู่ก็ดูสบายๆ สีลันสไตน์คล้อยจะสื่อว่าวันนี้เป็นวันพักผ่อน “ว่าแต่คุณบอกว่าพวกเราเธอครับ?” กรเดินเอ่ยถามขณะที่เดินผ่านประตูบ้านเข้ามา

หล่อนหัวเราะเบาๆ “แหงสิจ๊ะ ฉันก็หมายถึงเธอกับพ่อหนุ่มคนนั้นไง ดูตัวเล็กกว่าเธออีกนะคนนั้น จะทำงานไหวหรือ?”

ทั้งสองเบนสายตามาทางเด็กชายที่ยืนอยู่ข้างๆ กร ริรัชที่ถูกกล่าวถึงจ้องหน้ามองหญิงอายุมากกว่าด้วยท่าทางไม่พอใจ

“ก็ป้าตัวใหญ่ขนาดนี้ไง ถึงได้มองว่าผมตัวเล็กกว่า”

“มารยาท ริรัช มีมารยาท” กรรีบยกมือห้ามริรัชเอาไว้ทันที ก่อนรีบส่งยิ้มขอโทษหญิงคนนั้น “ขออภัยด้วยครับ พอดีเขาเป็นพวกอารมณ์ไม่ค่อยดีนะ”

“ไม่เป็นไรจ๊ะ วัยนี้น่ากำลังเข้าช่วงต่อต้าน” หล่อนว่าพร้อมยิ้มกว้างกว่าจนตาแทบจะปิด “น้องชายเธอ? ดูคล้ายเธออยู่นะ”

กรหันหน้ายิ้มให้ “อ้อ ประมาณนั้นมั้งครับ เราเป็นพี่น้องกันนะครับ เลยมาช่วยกันทำงานพิเศษหาค่าเทอม”

“พี่น้อง...เป็นเด็กที่แสนน่ารักดูเลยสิเนี่ย” หล่อนยังคงมองริรัชอย่างสนใจเช่นเดิม แต่ภายใต้รอยยิ้มหวานดูมีบางอย่างไม่ชอบมาพากล จนกรต้องเปลี่ยนหัวข้อสนทนา

“แล้วเรื่องเป็นยังไงกันแน่เธอครับ ช่วยเล่าให้ฟังหน่อย”

หญิงสาวพาทั้งคู่เดินผ่านห้องรับแขกไปยังบันไดขึ้นชั้นสอง ภายในดูไม่ต่างจากบ้านทั่วไป อาจมีกรบ้างเล็กน้อยหรือผนังมีรอยแตกร้าว แต่บนพื้นกลับทำให้ริรัชสนใจเพราะมันดูสะอาดผิดปกติ โดยเฉพาะในครัว พวกเขาสังเกตได้ว่ากรอบรูปกับข้าวของเครื่องใช้ถูกวางตกแต่งรอบบ้าน

เป็นอย่างดี

ขณะเดินนำ หล่อนก็เริ่มเล่าเรื่องให้ฟังไปด้วยท่าทางวิตก “เมื่อสัปดาห์ก่อน เกิดเรื่องประหลาดขึ้นกับสามีของดิฉัน เราก็อาศัยอยู่ที่นั่นแบบสามีภรรยาทั่วไป ทำตัวเป็นเพื่อนบ้านที่ดีมาโดยตลอด แต่แล้วก็เกิดปัญหาขึ้นเมื่อสองสามคืนที่ผ่านมา”

“ปัญหาอะไรเหรอครับ?” กรก่ล่าวอย่างสงสัย

“ทางแยกใกล้ๆ บ้านนี้มีศาลพระภูมิอยู่ เป็นศาลไม้เก่าที่สร้างมาให้นานแล้ว ว่ากันว่ามีความสำคัญกับหมู่บ้านนี้มาก แต่คืนหนึ่งสามีของดิฉันดันมาเหล้ากลับมาแล้วไปทำศาลพัง พอวันต่อมาเขาก็เริ่มมีอาการแปลกๆ ตัวสั่น เห็นภาพหลอน นอนละเมอ ล้าสุดก็เมื่อวานตอนจะออกไปทำงานข้างนอก อยู่ๆ อาการเขาก็เหมือนคนโดนของ”

หลังจากเล่าจบ ก็พอดีทั้งสามเดินผ่านประตูห้องหนึ่ง มันได้ถูกเปิดออกให้เห็นห้องที่ปิดมิดแทบสนิท มีแสงเล็กน้อยจากด้านนอกส่องผ่านรอยแยกของหน้าต่างเท่านั้น ท่ามกลางความมืดดำภายในห้อง พวกเขายังคงมองเห็นร่างร่างหนึ่งนั่งหันหลังให้อยู่บนเตียงพร้อมเสียงพึมพำเบาๆ คล้ายเป็นบทสวดอะไรสักอย่าง

เมื่อดูตามสถานการณ์ สองพี่น้องต่างรู้ว่าดีกรีของความไม่ปกติกำลังได้ขึ้นสูง กรก่ล้วยมือลงไปในกระเป๋าสะพายคล้ายกับหาของบางสิ่ง ขณะเดินเข้าใกล้เตียงที่ละก้าวอย่างระมัดระวัง สายตาจ้องมองร่างของชายหนุ่มผู้อยู่บนเตียงแทบไม่กะพริบ

“แล้วพ่อหนูไม่เข้าไปด้วยหรือจ๊ะ?”

ธีรชไมตอบคำถาม แต่เลือกถามกลับไปแทน

“ผมกลัวว่าพวกป้าจะวางแผนอะไรไว้มากกว่า ไข่หรือเปล่า?”

พอเห็นสีหน้าตกใจของหญิงวัยกลางคน เขาก็พูดต่อ “พื้นชั้นล่างดูจะสะอาดมากกว่าจุดอื่นคงเพราะต้องทำความสะอาดบ่อย เดาจาก

ที่ละแวกนี้ไม่มีคน สิ่งทีล้าออกไปก็คงเป็นเลือดเพื่อนข้างบ้านมั้ง”

กรดิงอาวุธสั้นปลายแหลมออกมาจากกระเป๋าสะพาย ใบมีดแวววาวที่ทำด้วยเหล็กผสมเงินมีรอยสลักยันต์เป็นเส้นคล้ายสายฟ้าเรืองแสงเล็กน้อยในความมืดชี้ไปทางร่างของชายที่ดูเหมือนผีสิง แล้วพูดเสียงเข้มจริงจัง “นั่นสิ คุณคงไม่มีทางอยู่กับสามีที่มีอาการประหลาดขนาดนี้อย่างสบายใจได้หลายวันจริงมั๊ย แล้วอีกอย่างคือ...คนปกติไม่มีใครทักทายเด็กคนนั้นหรอกนะ”

หญิงวัยกลางคนได้ฟังแล้วก็เผลอกัดฟันแน่นด้วยความไม่พอใจ หล่อนเอื้อมสองมือคว้าบีบคอธีรชพร้อมเสียงตะโกนกรีดขูดกราด น้ำลายกระเด็นไปทั่ว “ไอ้พวกเด็กเปรต ตายซะเถอะมึง!”

ชายที่นั่งบนเตียงหมอนเี้ยวคอกลับหลังมาโดยไม่ปิดหัวไหล่ แม้แต่น้อย ใบหน้าของเขาบวมซ้ำจนม่วง ลูกตาเบิกโพลง ฟันสีดำในปากที่ปิดเบี้ยวทอ้งบทสดด้วยเสียงแหบสยดสยอง จับพลันเขาก็กระโจนเข้าใส่กรอย่างรวดเร็ว

โชคดีที่ในมือกรยังมีดสั้นถือไวแน่น เขาเหวี่ยงมีดฟันชู่อีกฝ่ายสามสี่ครั้ง แต่ร่างที่ถูกสิงโดยสิ่งชั่วร้ายกลับไม่มีท่าทีหวาดกลัว ยังพุ่งเข้าหาพร้อมปะทะกรได้ทุกเมื่อ อาการบ้าคลั่งของเขาดูมากขึ้นเป็นทวีคูณเมื่อได้เห็นมนุษย์

เด็กหนุ่มคาดการณ์เอาไว้แล้วว่าความไร้สติของคู่ต่อสู้ จะทำให้มันเข้าหาเขาตรงๆ อย่างไรเทคนิค ช่วงที่มันยื่นมือเข้ามาจะคว้าตัว กรใช้จังหวะนี้เบี่ยงตัวหลบได้ มีดในมือฟันฉับเข้าร่างที่ถูกสิง มือข้างหนึ่งของมันถูกตัดลอยคว้างชั่วขณะ แล้วสลายกลายเป็นประกายแสงวูบวาบ ผีตัวปัญหาถึงกับกรีดร้องอย่างเจ็บปวดเสียงดัง แต่ความบ้าคลั่งยังไม่หยุด มันยังคงพุ่งเข้ามาหวังทำร้ายกรให้ได้

มือข้างที่เหลือจู่โจมไม่หยุดยั้ง ทำให้เด็กหนุ่มต้องเบี่ยงตัวหลบ

มีดสลักประกาย

มีดที่ลงสลักยันต์มนตร์ขาว ใช้เพื่อกำจัดคำสาปและมนตร์ดำโดยตรง (แต่ไม่ค่อยเกิดผลกับพวกผีธรรมดาหรือมนุษย์ทำได้แค่สร้างความเจ็บปวด) เมื่อฟันหรือแทงจะทำให้เกิดแสงสว่างจากรอยแผล และสลายเมื่อถูกกำจัด

การโจมตี แต่กลับกลายเป็นการพลาดท่าเมื่อมันกระโดดมาเกาะรัดตัวกรไว้ ปากอ้ากว้างส่งเสียงคำรามจนกรต้องออกแรงพุ่มันลงจนหัวขาดใส่ขาเดียว ทว่าสิ่งของธรรมดาไม่มีทางทำอะไรมันได้เลย แค่พริบตาเดียวรอยบุบขนาดใหญ่บนหัวของร่างที่ถูกสิงก็พ่นฟุ้งกลับขึ้นมา ขณะที่มันลุกยืนได้อีกหน

“ไม่ต้องรีบนะไอ้หา กูจะตายช้าสองอยู่แล้ว!” เสียงตะโกนของริชดังแว่วมาจากบริเวณหน้าประตู ทำให้กรเผลอหันไปมองแวบหนึ่งจนเกือบโดนคู่ต่อสู้ของตัวเองข่วนเข้า

ทางด้านของริช เขาถูกหญิงร่างอวบกดลงกับพื้นและบีบคอแน่น หล่อนหัวเราะเสียงแหลมขึ้นเรื่อยๆ พร้อมกับฟันในปากที่กำลังแปรเปลี่ยนสภาพให้เรียวแหลม ลูกตาปูดโปนแทบล้นทะลักออกจากเบ้าจนกลายเป็นอีกร่างหนึ่ง ถ้าหญิงร่างใหญ่เป็นมนุษย์ธรรมดาเขาคงไม่สาหัสขนาดนี้ แต่เมื่ออวบอ้วนสองข้างกำคอเขาไว้จนแน่น รอยซำคล้ายเส้นเลือดสีดำเริ่มแผ่ขานบริเวณลำคอของริชและกำลังเข้มข้นเรื่อยๆ

“มึงเองก็ไม่ใช่คนลีนะ ฮึๆ” หล่อนว่าพลางยิ้มกว้างและหัวเราะอย่างน่ารังเกียจ “ทำไมกูถึงดูไม่ออกแต่แรกนะ พลาดท่าผิดแผนซะได้”

ริชไอ้สลักจากความเจ็บปวดและหนาวเย็นบริเวณลำคอ รอยสีดำแผ่กระจายกว้างขึ้นราวกับสิ่งนี้เป็นเชื้อโรคที่กำลังกลืนกินพลังวิญญาณ มือข้างหนึ่งของเขารีบคว้าหาสิ่งใกล้ตัวบนพื้นมาช่วยชีวิต “เพราะ เพราะมึงมัน เป็นผีป่าตาบอดไง ร่างนี้ทุเรศกว่าร่างก่อนเยอะเลย”

“ปากดีนัก! ขอให้ปากเก่งให้ตลอดนะมึง” หล่อนกำลังจะก้มลงมาหวังใช้ฟันกัดเขา นับเป็นโชคเข้าข้างที่ริชคิดว่าอาวุธจำเป็นได้ก่อนหนังสือเล่มหนาถูกพลาดที่ปากของอีกฝ่ายเต็มแรงจนกรามหลุดออกปากเบี้ยวผิดรูปน่าสยดสยอง แต่ปากกลับไม่สะทกสะท้านกับความเจ็บปวดแม้เลือดสีเข้มจะไหลย้อย

ธีรชดินรนพ้นจากสองมือที่บีบคอ รีบตะเกียกตะกายโซเซให้พ้นจากห้องทันที รอยซำค้อยๆ จางลงขณะคิดหาวิธีเอาตัวรอดเฉพาะหน้า ทว่าก่อนจะเดินไปถึงบันได คอของเขากลับเจ็บแสบอีกครั้งเหมือนมีอะไรทิ่มแทงเข้าไป ร่างทรุดลงบนพื้นพร้อมกับที่ผีป่าอ้วนตนนั้นเดินหัวเราะคิกคักตามออกมา

“คิดว่าจะรอดไปได้หรือไง ไม่มีทางให้มึงหนีแล้ว” หล่อนว่าพลางขยับมือเล็กน้อย พื้นที่รอบตัวของธีรชกลับกลายเป็นสีดำและสั่นไหวผิดปกติคล้ายกำลังมีการเปลี่ยนแปลงบางอย่าง

ฉับพลันพื้นสีดำก็ค่อยๆ อ่อนยวบลงไป ร่างของธีรชจมลงช้าๆ ไม่ต่างจากอยู่ในบ่อโคลนที่ไม่รู้เหมือนกันว่าลงไปแล้วจะเป็นยังไง เขาพยายามตะเกียกตะกายให้พ้นออกจากพื้นที่สีดำ เมื่อหญิงอ้วนชั่วร้ายเห็นดังนั้นก็ขยับมืออยู่ในอากาศ ลำคอของธีรชต้องเจอกับความเจ็บปวดโดยไม่ต้องถูกสัมผัสอีกครั้ง

“เหมือนพวกเราจะต้องย้ายหมู่บ้านแล้วละ เหยไอนี้ก็ไม่ค่อยมีพวกหมอมผีใหม่ๆ ก็นำรำคาญฉิบหาย” หล่อนกล่าวขณะที่มือยังขยำขยี้อยู่ในอากาศ รวากับกำลังบีบคอใครสักคนผ่านระบบบลูทูธ

ธีรชทำได้เพียงส่ายคอ โข่นที่ร่างของเขาจมลงไปในพื้นที่สีดำแล้วถึงครั้งตัว

“ไหนๆ ก็เป็นผีอยู่แล้ว ฝากเฝ้าบ้านให้หน่อยละกัน พวกเราจะไปแล้ว” หล่อนย้ำอีกครั้ง กรามที่หลุดแกว่งไปมาตามการพูด ก่อนจะหันหลังเดินกลับไปตะโกนหาผู้เป็นสามี “จัดการไอ้เด็กนั่นได้รึยัง ต้องย้ายที่อยู่แล้ว”

ไม่มีเสียงตอบกลับมา ไม่มีแม้เสียงปะทะใดๆ จากห้องนอน

“เห้ย ภูถามมึงว่า...”

เสียงพูดของป่าผีสิงชะงักไปเมื่อหล่อนเดินมาถึงหน้าห้องนอน

เพราะวินาทีนั้นเองมีวัตถุบางแหลมเสียบทะลุอกเธอดังจึก แสงสีขาว
ประกายจางๆ แผลออกมาจากรอยแผล ตาที่เบิกโพลงของเธอจ้องไป
บนพื้นห้องนอนที่มีซี่เก้าอี้กระจายอยู่เต็ม เป็นสัญญาณว่าสิ่งที่ไม่ใช่
มนุษย์เพิ่งถูกกำจัดไป และคนที่ถือมีดแทงสร้างรอยแผลให้หล่อนก็คือ
เด็กหนุ่มคนที่โตกว่า

“ไม่อย่ากหยามหรือคนนะ แต่ผ้าขาวโคตรกระจอก” กรกล่าวกับ
อีกฝ่าย

หล่อนจ้องมองเขาเขม็ง ความพยายามจะขบฟันทำให้กรามที่บิด
เบี้ยวแกว่งกระทบกันดังกึกๆ กรชักมีดออกแล้วเตรียมฟันอีกครั้ง แต่คู่
ต่อสู้กลับไวกว่าด้วยการคว้ามีดกรไว้แน่นก่อนมีดจะถึงตัว แล้วบีบเต็ม
แรงจนกรต้องปล่อยมีดทิ้งลงพื้นอย่างฝืนไม่ได้ หญิงผีสิงเหวี่ยงร่างเขา
ชนผนังอย่างแรงจนเป็นรอย ก่อนจะเตะซ้ำที่ท้องอีกสองสามที

“มึง! และมึง...” ผีป่าอ้วนชี้นิ้ววอบๆ ไปทางธีรซึ่งกำลังจะหาย
ไปในพื้นจนเหลือแค่แขนข้างเดียว แล้วชี้กรในสภาพบาดเจ็บต่อ “พวก
มึงเป็นพวกแรกเลยที่สรรหาปัญหาให้กู! กูอุตส่าห์เจอร่างดีๆ ทั้งที่
ขอกินเลือดเนื้อสดๆ หน่อยเหอะวะ”

“มึงเป็น...วิญญาณคำสาปเร่ร่อนสินะ” กรค่อยๆ พุดออกมา

“เออ กูผ่านมาแถวนี้พอดี แล้วบังเอิญผัวเมียคู่นี้เม่งเลือกพง
ศาลที่คุ้มครองที่นี้ กูเลยจัดหนักให้ซะเลย ฮึๆๆๆ” หล่อนว่าแล้วหัวเราะ
คิกคักยกใหญ่

และกรเองก็หัวเราะด้วยเช่นกันจนอีกฝ่ายงุนงง

“มีอะไรให้มึงขำนักไรเงิ เพื่อนร่วมทีมมึงก็กำลังจะเป็นผีเฝ้าบ้าน
อยู่แล้ว” ป้าผู้ถูกคำสาปควบคุมร่างส่งสัยจนต้องย่อตัวลงมาคุยกับกร
ที่หมดสภาพตรงพื้น

“มันตกลงตรงที่มึงเลือกแบ่งวิญญาณของมึงเข้าสองร่างทำไมล่ะ?

อีกร่างไม่พูดอะไรเลยเพราะขาดสติ แต่แข็งแรงโคตรๆ เอมิดจ้วงไป ยี่สิบแปด แล้วต้องตัดแขนขาดด้วยถึงเพิ่งตาย...ส่วนร่างนี้คงใช้แรงไม่ค่อยได้เพราะอยู่อีกร่างหนึ่งซะแล้ว” กรพูดพร้อมจ้องมองอีกฝ่ายอย่าง ไม่หวาดหวั่น “ไอ้ตัวแบ่งพลังแบบมึงอะ ญูเอามาเยอะ”

ขาของกระสับตอก ปลายเท้าของเขาเตะมีดสลักยันต์กระเด็นไป ยังฝังบันได ตรงที่มีหลุมพื้นสีดำอยู่ มือของธีรชคิดว่ามีดขึ้นแล้วเสียบแทง ลงบนพื้นจนเกิดแสงวาบขึ้น พื้นสีดำหายไปเหลือเพียงเด็กชายที่นอน บนพื้น ระหว่างที่ป้ามัวแต่ตกใจ กรอาศัยจังหวะนี้ชักหน้าหล่นไปหนึ่งหมัด แล้วพยายามจะถอยคอบจากทางข้างหลัง แต่อีกฝ่ายใช้มนตร์บีบรัดคอ ตอบโต้กลับมาเช่นกัน เลยกลายเป็นการดวลความอดทนระหว่างคน กับปีศาจร้าย

แต่แล้วธีรชที่รอดมาก็ได้ตรงเข้ามามา พร้อมใช้มีดพุ่งเข้าเสียบ ที่แผลเดิมของมัน “ไอ้ผีเหี้ย มึงใช้พลังกับศัตรูหลายคนพร้อมกันไม่ได้ ไซ้มัยละ มึงนั่นแหละที่ต้องเป็นผีเฝ้าบ้าน!”

ธีรชดึงมีดออกและแทงกลับอีกหลายแผล ปีศาจในร่างหญิงอ้วน ร้องโอดครวญพร้อมกับแสงที่ส่องผ่านรอยแผลหลายรอบ ก่อนที่ธีรช จะจ่อมีดเข้ากับคออันอวบอ้วน ตั้งใจจะปิดฉากลงให้ได้ วิญญาณคำสาบ ก็เปลี่ยนเป้าหมายหันมาใช้คลื่นคำสาบดันธีรชไว้กับที่ มีดถูกบังคับให้ ค่อยๆ หันปลายแหลมชี้เข้าตัวเขาเอง

“ญูอยากรู้เหมือนกัน ว่าถ้าผีแบบมึงโดนจะเป็นยังไง” ป่าผีสิงมี เสียงหัวเราะอีกครั้งเมื่อแขนของธีรชถูกบังคับให้จ่อมีดเข้าใกล้คอตัวเอง มากขึ้นเรื่อยๆ จนห่างไม่ถึงคืบ

กรได้จังหวะที่อีกฝ่ายหันเหความสนใจไปใช้พลังกับคนอื่นเลย ดึงผมบนศีรษะของศัตรูอย่างแรง แล้วจับหน้ากระแทกลงพื้น ธีรชหลุด พ้นจากการคำสาบส่งมีดให้กรทันที เขาจ่อมีดที่คอของมันแล้วปาดใน

จับเดียว แสงสว่างวาบจากศีรษะและลำตัวที่แยกออกจากกัน ก่อนร่างที่ถูกสังหารค่อยๆ สลายกลายเป็นเถ้าธุลี

ธีรชที่ไม่มีการเหนียวเหนียวขึ้นแล้วปิดชุดเดินป่าของตัวเองเล็กน้อย ก่อนจะหันมาพูดกับกรที่อยู่ในสภาพหมดแรงอย่างซึ่งน้ำใจที่เขาเกือบไปเกิดแล้วเป็นรอบที่สองว่า “ข้าขนาดนี้ยังไม่รอถูกไปเกิดใหม่ก่อนเลยละ!” พูดเสร็จก็รีบเดินตึงตังลงมาข้างล่างทันที

“พูดขอบคุณก็ได้ ไฉ่เวรธีรช คนถืออาวุธมีคนเดียวแล้วให้รู้กับไอ้ผีสองตัวเนี่ย” กรตอบประชิดปนเสียงหอบ เก็บมิดใส่กระเป่าสะพายแล้วเดินดูให้แน่ใจว่าไม่มีตัวอะไรซ่อนอยู่อีก ก่อนจะตามลงมาข้างล่าง

“แม่งเป็นผีแบบไหนวะโทรมาหลอกเรา ชาวบ้านแถวนี้ไม่มาให้แตกแล้วหรือไง!” ธีรชไม่พอใจ เขาเข้ามาในครัว แล้วก็เดินไปเปิดตู้เย็นตามที่คิดสงสัยว่าคงต้องมีบางสิ่งเก็บเอาไว้ ก่อนจะรีบปิดมันทันทีเมื่อเห็นภาพข้างในพร้อมกลิ่นคาวคั่งไปทั่ว

ไม่น่าคิดถูกเลย สยองเป็นบ้า...เขาคิดในใจพร้อมเดินออกมาจากบ้านโดยมีคู่หูตามมา

“มองในแง่ดี หมู่บ้านนี้ก็กลับมาปลอดภัยด้วยมือเรา” กรบอกตามความคิดเชิงบวกที่พอนีบอก

“นั่นคือเรื่องดีเรื่องเดียวของวันนี้เลยไอ้กร ความจริงที่เหลือคือ...เราเพิ่งโดนผีหลอก หลอกมาทำงานฟรีเนี่ยไอ้สัตว์!” ธีรชบ่นอย่างหัวเสีย ที่งานนี้ไม่ได้เงิน ก่อนตัวเขากับกรจะหันมาเห็นชายแก่คนเดิมตรงศาลพระภูมิที่เสียหาย

ชายคนนั้นจึงมองพวกเขาด้วยสีหน้าที่แตกต่างจากก่อนหน้า บนใบหน้าเขามีรอยยิ้มบางๆ ที่รู้สึกอบอุ่นและปลอดภัย พร้อมพยักหน้าให้ครั้งหนึ่ง ดูเหมือนการก่อเหตุทำลายศาลพระภูมิจนมีคำสาปเร่ร่อนเข้ามาสร้างปัญหาจะทำให้ชายแก่ไม่พอใจ แต่ก็ทำอะไรไม่ได้จาก

ความเสียหายที่มากเกินไป

กรเห็นสภาพที่ดูยับเยินดังนั้นจึงหิบนุ่นบั้นที่เสียหายขึ้นมาให้ชายแก่ “ขอโทษด้วยนะลุง คือผม...ไม่ได้เอากาวมา น่าจะซ่อมให้ไม่ได้...”

“ขอบคุณ” ชายแก่เอ่ยสั้นๆ และหลับตาลงทั้งที่ยังยิ้มอยู่

พลันท้องฟ้าที่เคยหมองหม่นเพราะกลุ่มเมฆก็สลายหายไปจนแสงสว่างยามบ่ายส่องลงมาอย่างที่เราจะเป็น ไม่ที่ถูกละทิ้งลอยขึ้นต่อประกอปกันใหม่จนกลับมาเป็นศาลพระภูมิดังเช่นเดิม เหมือนกับรูปปั้นตุ๊กตาในมือของกรที่ซ่อมแซมตัวเองก่อนจะกลับไปวางเสียงอย่างสวยงาม ชายแก่มองพวกเขาอีกครั้งโดยไม่กล่าวอีกไรอีก แล้วค่อยๆ จางหายไปพร้อมกับหมอกควันที่ถูกลมพัดกระจาย

“อ้อ อีกเรื่องหนึ่ง” ริรัชหันกลับมาขึ้นขึ้นหน้าคนที่ตัวสูงกว่าหลังจากที่เสียบไปสักพัก “คือการที่มึงเรียกว่าเด็กเนี่ย ภูเขาอายุเยอะกว่ามึงอีกนะ”

กรได้ยินดังนั้นก็หัวเราะ พร้อมพากันเดินตามทางพื้นคอนกรีตออกสู่ข้างนอกหมู่บ้าน “ใครเห็นมึงก็ว่าเด็กทั้งนั้น เพราะมึงมันโตกว่านี้ไม่ได้แล้วไง ขนาดผิวยังคิดว่ามึงเป็นเด็กอะ โคตรตลก”

จริงอย่างที่พวกเขาได้บอกไปว่าเป็นพี่น้องกัน แต่ที่พวกวิญญูณาคำสาปเข้าใจผิดก็คือ...ริรัชต่างหากที่เป็นพี่และเป็นผี ผีที่ติดอยู่ในวัยเด็กกับเสื้อผ้าชุดเดิมมาตลอดหกปีนับตั้งแต่ที่เสียชีวิตในเหตุการณ์ไม่คาดฝันตอนยังเด็ก ส่วนกรที่เป็นมนุษย์แม้อายุน้อยกว่าสองปี แต่เมื่อเวลาผ่านไปเขาก็ได้ขึ้นเสียจนอายุทางร่างกายมากกว่าริรัชไปแล้ว และเหตุที่ไม่คาดฝันตอนยังเด็กนั้นก็ได้มอบความสามารถพิเศษบางอย่างให้กับเขา สิ่งที่ทำให้กรมีสัมผัสพิเศษต่างจากคนทั่วไป

กรสามารถมองเห็นวิญญูณคนตายได้...แบบชัดแจ๋เลย

2

“ถามหน่อยดิ ตกลงมันมีอะไรอยู่ในตู้เย็นวะ?” กรอ่ยถามอย่างสงสัย

“เชื่อกูเถอะว่าไม่รู้จะดีกว่า” ธีรชัตตบทยเสียก่อน

สองพี่น้องพูดคุยกันเหมือนเป็นหัวข้อสนทนาแสนจะธรรมดา ขณะที่พวกเขากลับมาที่พักช่วงกลางดึกหลังโชคได้สำเร็จเหมือนเช่นเคย...แม้จะไม่ได้ดังค์ในครั้งนี้

หอพักที่พวกเขาอาศัยอยู่เป็นอาคารเก่าๆ สูงแปดชั้นด้านหน้าติดถนนใหญ่ด้านข้างเป็นซอย ลึกเข้าไปในซอยจะเป็นบ้านเดี่ยวธรรมดาอีกหลายหลัง ผังตรงข้ามถนน ซอยอีกด้านมีร้านอาหารเปิดเรียงรายติดกัน ด้านหลังเป็นคอนโดและหอพักที่ดูสะอาดและมีไฟสว่างไสว ท่ามกลางตึกรวมบ้านช่องที่ดูดีกว่า หอที่พวกเขาเช่าคืนมีสภาพเป็นตึกเก่าตันซอยที่รื้อวันทุกทั้ง เรียกว่าแผลใหญ่ของสิ่งก่อสร้างในซอยนี้เลยก็ว่าได้

มองจากภายนอกอาจดูเป็นอาคารร้างซ่อมซ่อที่มนุษย์ไม่น่าจะอยู่ได้ ร่องรอยความเสียหายมีอยู่ให้เห็นชัดเจนเยอะ ทั้งรอยร้าว คราบสกปรกบนผนังรอบทิศทั้งแปดชั้น ไฟหน้าตึกหรือตามทางเดินที่ไม่ติดหลายดวง รวมถึงป้ายชื่อ ‘หอพักสุญญภูมิ’ หน้าตึกที่ใกล้จะร่วงลงมาเต็มที่แล้วก็ยังไม่มีการซ่อม แต่กลับกันข้างในอาคารนั้น...

เลวร้ายกว่าเป็นเท่าตัว

วันแรกๆ ที่มาเข้าพักอาศัยเมื่อหลายปีก่อน มีคนอยู่ที่นี้ไม่ถึงยี่สิบห้อง (ตอนนี้ก็น่าจะลดลงด้วย) ปัญหาเริ่มมากมายเกินพรรณนา ทั้งไฟไม่ติด แอร์เสีย ลิฟต์ค้าง พุดกันตามตรงเหตุส่วนใหญ่ก็มาจากเจ้าของห้องคนเก่าจำนวนมากที่เสียชีวิตไปแล้วยังหวังที่ ธีรชกับกรเห็นวิญญาณที่หอพักนี้บ่อยกว่าตัวเจ้าของตึกเองเสียอีก

ในโชคร้ายยังพอมีโชคคืออยู่ข้างสำหรับทั้งคู่ ที่ได้ห้องพักราคาถูกกว่าที่อื่นถึงครึ่งหนึ่ง ผลมาจากผู้เช่าคนก่อนหน้าถ้าไม่นั่นออกไปก่อนหมดสัญญา ก็ก่อเหตุฆาตกรรมตัวเองไปหลายราย ชิ้นส่วนของบ่วงเชือกยังแขวนอยู่บนชื่อโดยไม่มีใครเก็บกวาดเลยตอนสองพี่น้องมาถึง ซึ่งมนุษย์อย่างกรและมีแบบวิธีชกจัดการ ‘สิ่งน่ารำคาญ’ ของห้องนี้ได้อย่างเรียบง่าย ตั้งแต่นั้น ‘ห้องพักอาถรรพ์’ ที่สยดสยองที่สุดของที่นี่ก็ไม่เคยเลื่องชื่ออีกเลย ถึงจะยังมีจุดอื่นในหอพักให้เลื่องชื่อแทนก็ตามจากประสบการณ์ที่อยู่ร่วมกับผีมาหลายปี ถ้าอีกฝ่ายไม่ได้ก้าวกายชีวิตของมนุษย์ในหอพักมากไป ก็ไม่มีเหตุผลอะไรจะต้องกำจัด...ถ้ายังไม่มีใครว่าจ้างนะ

“บอกมาเหอะ เห็นกูเป็นคนขี้กลัวขนาดนั้นรึไง” กรยังคงเข้าชี้พี่ชาย ขณะเดินเข้ามาในลิฟต์ของหอพัก ถึงมันจะแคบ ผ่น้ำสีซีดถลอกและไฟกะพริบไปบ้าง แต่ยังอยู่ในเกณฑ์ใช้ได้

“เปล่า กลัวมีงูรู้แล้วตกใจจนขี้แตกมากกว่า” ธีรชตอบกวนๆ ก่อนจะหันหน้ามองหญิงสาวคนหนึ่งที่ยืนอยู่ในลิฟต์ด้วยเช่นกัน

หล่อนเป็นหญิงสาวผมสีดำสนิทยาวถึงกลางหลัง บางส่วนปิดใบหน้าเอาไว้จนมองแทบไม่เห็นดวงตา แขนที่เกี่ยวขีดเต็มไปด้วยรอยแผลมากมาย เสื้อผ้าชุดคลุมสีขาวโหมมๆ ลากยาวถึงพื้น กำลังยืนนิ่งเงียบอยู่ในลิฟต์ใกล้ประตูฝั่งปุ่มกดมาตลอด

มีข่าวลือช่วงพักอาศัยใหม่ๆ ว่าถ้าผู้เข้าพักขึ้นลิฟต์ตอนกลางคืน

คนเดียว ผู้หญิงคนหนึ่งจะปรากฏให้เห็น บางทีก็หัวเราะเสียงแหลม น่าขนลุกให้ได้ยิน หรือบางครั้งก็จะใช้หัวกระแทกประตูแรงๆ หลายครั้ง ก่อนจะหายไปเหลือเพียงคราบเลือดสีแดงฉานทิ้งไว้

ยามประจำตีก็กะกลางคืนยังไม่ขึ้นลิฟต์เลยด้วยซ้ำ เนื่องจากพวกเขาต่างรู้ว่าผู้หญิงในลิฟต์ไม่ใช่มนุษย์ และไม่ควรเข้าไปยุ่งเกี่ยวโดยไม่จำเป็น

ผู้หญิงสาวเมื่อเห็นสองพี่น้องเข้ามาในลิฟต์ หล่อนบิดเฉพาะส่วนศีรษะกลับหลังมามองพวกเขาจนเสียงกระดูกคอดังกร๊อบ บรรยากาศเย็นเยียบในตู้สี่เหลี่ยมที่คับแคบเพิ่มขึ้นพอดีกับไฟที่ติดๆ ดับๆ พร้อมเลือดที่ไหลย่อยลงมาตามคอของหล่อนจนชุ่มถึงพื้น

ธีรฆมองผีสดดสยของตัวนั้นอยู่ครู่หนึ่ง ถอนหายใจแล้วพูดว่า “ใช่ เรื่องเล่นมัยสมศรี รอจนรากงอกแล้ว รีบๆ กดชั้นหกสักที”

“มึงกันนะ เขาอุตส่าห์หลอกก็กลัวให้หน่อยเหอะ” กรบ่นใส่ธีรฆก่อนยิ้มแบบเป็นมิตรให้กับผีตนนั้น “คุณทำได้ดีแล้วครับ พอดีพี่ผมเขาหัวร่อนไปหน่อยที่วันนี้ไม่ได้เงิน”

“ทำได้ก็เหี้ยแล้ว กรเอ๊ย! จังหะหลอกโคตรเซยเหมือนผีตายมาสองชั่วโคตร ชัดเตอร์ยังน่ากลัวกว่าอีก” ธีรฆพูดเชิงประชดผสมกับดูถูกพร้อมกัน

“จันมึงก็ทำให้สมศรีดูสิว่าผีสมัยใหม่หลอกยังไง” กรพูดแล้วผายมือไปทางผีที่พวกเขาเรียกว่าสมศรี ซึ่งยังคงค้างท่าบิดหัวเช่นดังเดิม

“ง่าย หลอกขโมยเงินจากคนโง่ คนโง่กลัวขี้แตกขี้แตนแน่”

“อันนั้นเขากลับเงินหาย ไม่ได้กลัวมึง!”

“สุดท้ายก็กลัวเหมือนกันปะวะ” ธีรฆเถียงเสียงดังจนกรเจียบไป เขาจึงหันไปบอกผีผู้หญิงอีกครั้ง “กดชั้นหกเลยสมศรี แล้วไอ้ไฟกะปริบอย่าเล่นเยอะ มึงไม่ได้ช่วยเขาจ่ายค่าไฟ เดี่ยวเจ้าของตบที่นี้ทั้งมึงได้

นอนป้ายรถเมล์แน่”

หลังพูดจบสมศรีก็หมุนคอกลับคืนดังเดิม เลือดที่นองพื้นก็หาย วัปไปพร้อมกับไฟที่ติดปกติ หล่อนยื่นมือไปที่ปุ่มกดแล้วทุบอย่างแรง ดัง กิ๊ก! ก่อนลิฟต์จะเคลื่อนตัว

พูดตามตรง ช่วงแรกที่ย้ายของเข้าที่นี้ กรกับริรัชต่างก็กลัวผีตนนี้ ตอนขึ้นลิฟต์ไม่น้อยกว่าคนอื่น ยิ่งเป็นพวกที่เห็นได้ตลอดเวลา ยิ่งกลัว แล้วใหญ่ ความเงียบและภาพลักษณ์สุดสยของทำเอาขนหัวลุก

จนเวลาล่วงเลยมาสองสามเดือน ความรู้สึกก็จางกลายเป็นความเฉยชาเหมือนมีคนคอยกดลิฟต์ให้เสียแล้ว และริรัชก็เรียนรู้ว่าหล่อนทำอะไรไม่ได้นอกจากการติดอยู่ในนี้ ชื่อตัวเองก็จำไม่ได้ เขาเลยจัดการเรียกชื่อหล่อนว่า ‘สมศรี’ ซะเลย

กรจำได้ว่าในหอพักแห่งนี้นอกจากสมศรี มีผีอีกไม่น้อยที่จดจำอะไรไม่ได้รวมถึงชื่อตัวเอง ริรัชเลยหวังดีหรือนึกสนุกไปตั้งชื่อให้ผีพวกนั้นเพื่อเอาไว้เรียกซะทุกตัว

กิ๊ก! กิ๊ก! กิ๊ก!

สมศรีดูไม่พอใจเท่าไรนัก ฝ่ามือเหียวเน่าทุบไปที่ปุ่มซ้ำไปซ้ำมา แม้ลิฟต์จะเคลื่อนตัวแล้วก็ตาม มือของสมศรีก็ยังคงทุบเลขหกตัวเดิมซ้ำๆ

“คุณสมศรีใจเย็นก่อน เดี่ยวลิฟต์ตกกันพอดี” กรซึ่งกลัวว่าการโดยสารครั้งนี้อาจเป็นครั้งสุดท้ายในชีวิต ถ้ามันร่วงลงมาเขาได้ตายแน่ๆ เลยรีบเอ่ยห้ามผีผู้หญิง

“ให้มันตกมาเลย! ดิ่งลงนรกหาเหวพร้อมกันหมดนี่แหละ” ริรัชพูดแบบไม่ได้คิดมากอะไร

‘ไอ้พี่เฮงซวย! ถ้าลิฟต์ตกจริงก็มีคนตายแค่คนเดียวสิวะ’ กรคิดในใจ ริรัชกับสมศรีเป็นผีจึงไม่ตายเพราะอุบัติเหตุก็กรอบอยู่แล้ว แต่คน

ที่จะได้เป็นผีอีกคนมันคือเขาไม่ใช่!

ฝ่ามือของสมศรีหยุดการกระแทกลง แล้วลดลงมาแนบลำตัว ยืนนิ่งดังเดิม แต่เสียงครวญครางในลำคอของหล่อนยังคงดังอย่าง น่ารำคาญและน่ากลัวพร้อมกัน

เมื่อลิฟต์ขึ้นมาถึงชั้นหก ทั้งคูรีบออกจากลิฟต์แล้วกลับห้องพัก ของตัวเองโดยไม่รอช้า ริตซ์ผู้อยู่ในสภาวะเผล็พลอยใจสบายๆ แล้วเดิน ทะลุผ่านประตูเข้าห้อง 613 รวากับตรงนั้นไม่มีผนังขวางกั้น ต่างจาก กรที่ต้องใช้กุญแจไขประตูตามหลังเข้ามา

ห้องพักหมายเลข 613 ของพวกเขานับว่าเป็นที่พักอาศัยระยะยาว ในช่วงนี้ ช่วงกลางวันกรก็ไปเรียนตามปกติของเด็กนักเรียนวัยมัธยม ส่วนช่วงกลางคืนและวันหยุดจะใช้ห้องพักเป็นสำนักงานสืบคดีลี้ลับ เนื่องจากบางครั้งก็มีมนุษย์ (และที่ไม่ใช่มนุษย์) มาขอความช่วยเหลือ แบบไม่ได้นัดล่วงหน้าถึงหน้าห้องอยู่บ่อยครั้ง

ภายในห้องขนาดแคบของพวกเขามีสภาพอันดูพังยับเยิน มันเล็ก ในระดับแค่พอมีพื้นที่ให้โต๊ะสำหรับรับแขกกับเตียงเดี่ยว ของตกแต่งแทบ ไม่มีนอกจากพวกของใช้และอุปกรณ์ต่างๆ เกี่ยวกับงานอย่าง หม้อดินเผา ผ้ายันต์ ตะกรุด สายสิญจน์ ของที่กล่าวมากองสะเปะสะปะไปทั่วสภาพ คล้ายกับร้านขายของโบราณ จากคติของพวกเขาว่า ‘ถ้าจะใช้ก็อย่าให้ ต้องหา วางไว้เลยหาเจอง่ายกว่าเยอะ’ ผนังห้องยังคงมีคราบสีน้ำตาล จางๆ เป็นรอยแห้งของเลือดที่กรซี่เกียจจะขัดออกให้หมดอยู่สองสาม รอย รวมไปถึงห่วงเชือกบนข้อที่แสดงให้เห็นว่าเคยมีเหตุฆ่าตัวตายที่นี่ เป็นอาชญากรรมที่ผู้เช่าคนก่อนๆ ที่ทิ้งไว้โดยไม่มีการแก้ไข ริตซ์ย้านักย้าหนา แล้วว่าควรเอามันลงมาก่อนที่สักวันกรจะละเมอขึ้นไปห้อยคอเสียเอง แต่พวกเขาก็ยังไม่ว่างพอจะปีนเก้าอี้ขึ้นไปเก็บสักที

ริตซ์ทั้งตัวนอนเล่นบนโซฟาเก่าๆ ทับไปบนกองภาพถ่ายหลักฐาน

คดีเก่าที่ปฏิเสธไปอย่างไร้ความสนใจ ต่างจากกรผู้ต้องนั่งเขียนการบ้าน
ที่โต๊ะรับแขกเพื่อให้ทันส่งเดดไลน์พรุ่งนี้

ชีวิตของคนกับผีต่างกันสุดๆ ในฐานะมนุษย์ที่มีอะไรต้องทำ
เนื่องจากมีวันพรุ่งนี้รออยู่ กับผีที่ไม่ต้องทำอะไรเพราะปล่อยทิ้งทุกอย่าง
ไปพร้อมกับชีวิตแล้ว

“มึงบอกมาเหอะว่าอะไรอยู่ในตู้เย็น” กรยังคงถามพี่ชายต่อขณะ
สายตายังจ้องสมุด

ธีรชได้ยืนเลยถอนหายใจออกมา “มึงจำไอ้เดวิดได้มั้ย?”

“เดวิด? เดวิดไหนวะ?” กรเงยหน้าขึ้นอย่างสงสัย

“ประมาณครึ่งปีก่อน ที่มีไอ้เวรคนทรงลูกครึ่งมันหน้ามาแย่งงาน
กับเรา คนที่บอกว่ามันจะลาออกไปเป็นนายแบบแทน”

“อ้อออ เดวิดนั่นเอง” กรตอบกลับแบบงงๆ เขาไม่ค่อยเข้าใจ
ความหมายสักเท่าไร ทำไมคนทรงชื่อเดวิดถึงไปเกี่ยวข้องกับตู้เย็นได้
ทั้งที่นั่นจะเป็นคนละเรื่อง

แล้วกรก็ชะงักไปเล็กน้อยเหมือนคิดบางอย่างได้ “เดี๋ยวนะ...”

“เดวิดมันอยู่ในตู้เย็น” ธีรชย้ำคำตอบชัดเจน “อยู่เป็นชั้นๆ เลย
ผิวเมื่อก่อนน่าจะหันแยกไว้อย่างดี หัว มือ เท้าจัดเรียงสวยงามถึงจะ
สยอหงายก็เหอะ”

“พอเลย! มึงไม่ต้องใส่รายละเอียดขนาดนี้ก็ได้”

“แต่ยังมีคนโดนยัดไว้ก่อนหน้านี้ละ เห็นว่ามีอีกสองหรือสามหัว
ข้างใน นึกภาพตามสิว่ามันเรียงกันเหมือนหัวหุ่นจำลองในร้านตัดผมอะ
แต่เป็นหัวคนจริงๆ ที่คอยเปื้อนเลือดอยู่เลย”

“ไอ้เชี่ยมึงหยุดดี! เลิกพูดสักทีไอ้เรื่องเดวิดในตู้เย็นเนี่ย” กร
ยกมือห้าม ก้มหน้าตั้งใจเขียนการบ้านต่อแทนเพื่อไม่ต้องคิดภาพหัวคน
ตามคำบอกเล่า

“ไอ้พวกนั้นคงเป็นหมอมือที่ถูกเรียกมาเหมือนกัน อีผีนั่นแม่งก็ฉลาดเกิน ไท่ตามคนไปแตกโดยไม่ต้องออกแรง ภูเจอนามบัตรที่ห้องรับแขกด้วย” ธีรัชโยนกระดาษแข็งแผ่นเล็กปึกหนึ่งส่งให้กร ทั้งหมดล้วนเป็นนามบัตรมีช่องทางติดต่อคนรับจ้างจัดการเรื่องลึกลับอยู่มากมาย และในกองก็มีนามบัตรของพวกเขาเช่นกัน

“หรือเราควรมีมาตรการเรื่องลูกจ้างมากขึ้น” กรดูจะกังวลเรื่องงานพิเศษ ความอันตรายในแต่ละวันไม่เคยเท่ากัน ไหนจะเรื่องที่บางทีก็ทำงานฟรีด้วย แต่พอมานึกถึงหอพักเฮี้ยนๆ ที่เขาซุกหัวอยู่นี้ถ้าไม่มีเงินจ่ายค่าเช่า การโดนบังคับขยี้กเลิกสัญญาจนไม่มีที่ซุกหัวนอนคงเฮี้ยนกว่า ธีรัชได้ยื่นแล้วหัวเราะหิ “มีก็เหมือนไม่มี มึงจะให้เราถามผีเวลาทำงานหรือว่าที่เจอแม่งผีดีหรือผีเลว มันไม่ได้ปะวะ”

“ที่พูดมันก็ถูก แต่ถึงอย่างนั้นกูก็ยังอยากช่วยเหลือคนอื่นอยู่ดี ถึงจะโดนหลอกบ้าง คนที่ต้องการมันก็มีอยู่จริง” กรฟังแล้วก็ตอบพร้อมรอยยิ้มจริงใจ

เด็กชายในชุดเดินป่าเห็นท่าทางใจดีและว้าวใจของกรก็ถึงกับกลอกตามองบน ธีรัชลุกจากโซฟาไปดูที่หน้าต่าแทน แล้วบ่นว่า “ชนลูกวะ มึงก็ตอบได้หล่อเกินไอ้คนดีจากข้างใน ไอ้พ่อพระเอกละคร”

กรหัวเราะเมื่อเห็นพี่ชายในร่างเด็กพูดกวนประสาท ก่อนจะเริ่มเขียนการบ้านวิชาภาษาอังกฤษต่อ ส่วนงานพิเศษไม่ได้นำมาคิดต่อให้เครียดในช่วงเวลาพักผ่อน เขาเองก็เป็นแค่นักเรียนคนหนึ่งที่มีมุมมองมาไม่ต่างจากเด็กนักเรียนคนอื่น

ธีรัชกำลังยืนมองหน้าต่าด้วยความคิดเรื่อยเปื่อย แบบที่ทำทุกคืนสำหรับพักสมองจากงาน เขาชอบมองรถวิ่งผ่านสวนกันไปมาบนถนนสองเลน ผู้คนเดินบนทางเท้าพูดคุยกันและแวะกินอาหารที่ร้านข้างทางอย่างมีความสุข แสงสีจากบ้านหลังอื่นที่ดูเหมือนครอบครัว

กำลังอยู่ด้วยกันอย่างพร้อมหน้า ริรัชหวังว่าการเห็นสิ่งเหล่านี้จะทำให้รู้สึกเหมือนกับได้เป็นมนุษย์อีกครั้งหนึ่ง สัมผัสได้ถึงชีวิตจิตใจเหมือนตอนที่ยังเป็นเด็กธรรมดา

ทุกอย่างดำเนินไปแบบธรรมดาเหมือนทุกคืน ยกเว้นเรื่องแปลกประหลาดเรื่องหนึ่งที่แตกต่างไปจากคืนอื่น ซึ่งริรัชบังเอิญไปเห็นพอดี...

“กร มึงมาดูนี่ดิ ผู้หญิงคนนั้นโคตรประหลาดเลย”

น้องชายที่อายุมากกว่าเงยหน้าขึ้นจากการบ้านแบบงุนงงพร้อมเอ่ยถาม “หา?” เมื่อกรเห็นริรัชยังคงจ้องมองข้างนอกอย่างสนใจเช่นเดิมพร้อมกับนิ้วที่จิ้มชี้กระจกรวากับบอกว่าให้ดูที่ถนน เขาเลยต้องจำใจเดินมาดู

“อัยคนนั้นนะ บอกซิว่าเห็นเหมือนกัน”

“เอ่อ...ก็เห็นแหละ แต่คนปกติแหม่งไม่น่าวิ่งไปวิ่งมาแบบนั้นเปล่าวะ” เขาตอบกลับ ภาพที่ทั้งคู่มองดูผ่านหน้าต่างคือหญิงสาวคนหนึ่ง กำลังก้าวขาวิ่งวุ่นไปทั่วตามทางเดินหน้าหอพักของพวกเขา ตัดผ่านไปร้านอาหารฝั่งตรงข้ามแล้วข้ามกลับมาบ้านหลังข้างๆ ต่อจากนั้นก็เดินไปตามอาคารต่างๆ ท่าทางสับสนคล้ายกำลังหาหรือหนีอะไรอยู่

“คนบ้าเหรอะ?” กรสงสัย ยิ่งสังเกตดีๆ ก็เห็นว่าผู้หญิงคนนั้นอยู่ในสภาพเพ้อเล้าขณะวิ่ง ทั้งที่สวมชุดดูดีไม่เหมือนคนไร้บ้าน หรือจะเป็นแค่คนสติแตกกันแน่?

“อาจจะโดนปล้นหรือเปล่า” ริรัชพูดเสริม เมื่อเธอคนนั้นยังคงถามไถ่อะไรสักอย่างกับคนที่ผ่านไปมา แต่กลับไม่มีใครสนใจเธอสักนิด “หรือติดยาอะ อาการแหม่งอย่างกับคนของขาด”

“ไม่มั้ง สภาพไม่ได้แย่นาदनั้”

ไม่กี่นาทีต่อมา หญิงสาวข้างล่างจะเริ่มจะหันมาทางอาคารซึ่งพวกเขาอยู่ และรีบวิ่งมาทันที

เวรเอ๊ย แม่แล้วสิ สองพี่น้องคิดในใจพร้อมกัน เมื่อร่างของหญิงสาวหายไปจากมุมมองของหน้าต่างราวกับเข้ามาในอาคาร

“กุสงสัยว่าเราจะได้ลูกค้าใหม่แล้วแหละ” ริชชพูตออกมาตรงๆ ผิดจากการผู้ร้องไหยหวนไม่ต่างจากผีโดนน้ำมนต์ “แม่งเอ๊ย! การบ้านส่งอาจารย์ยังไม่เสร็จเลยนะ”

“งานเข้ามึงแล้วแน่ๆ” ริชชพูตอีกที

กรบ้ายเบี่ยงไม่ยอมรับ แม้จะรู้ว่ามันมีโอกาสเป็นจริงสูง “ไม่หรวก อาจจะเป็นผู้เช่ารายใหม่ที่สนใจหอนี้กะทันหัน เลยเข้ามาสำรวจห้องก็ได้”

“มาตัวเปล่า รองเท้าก็ไม่ใส่นะหรววะ?”

“รีบมากๆ ใจ บางทีผู้หญิงคนนั้นอาจต้องการที่อยู่จนรอไม่... แม่งเอ๊ย!”

ไม่ทันกรจะได้หลอกตัวเองจนจบ เสียงเคาะประตูห้องก็ดังรัวๆ ขัดขึ้นเสียก่อน กรไหล่ตกพลางถอนหายใจยอมรับชะตากรรม จึงเดินไปเปิดประตู

ข้างหลังประตูคือหญิงคนที่พวกเขาเพิ่งแอบมองจากหน้าต่าง ซึ่งคราวนี้มายืนอยู่ตรงหน้าเขาห่างไม่กี่เมตร สาววัยรุ่นยืนหอบเหนื่อย หน้าตาดูเหน็ดเหนื่อย ผิวออกสีน้ำผึ้ง ผมย้อมสีน้ำตาลทองยาวเลยไหล่ กรคาดเดาว่าเธอน่าจะอายุพอๆ กับตัวเอง สำหรับเขาสาวคนนี้ก็ดูดีประมาณหนึ่ง ถ้าไม่ถูกหักคะแนนจากรอยเปื้อนดินมอมแมมบนตัวกับรองเท้าที่หายไป

“อ...เอ่อ...คือว่า...” สาวนิรนามประหม่าเล็กน้อยหลังเห็นอีกฝ่าย “ที่นี้ใช่ห้องที่บอกว่ารับทำคดีหรือเปล่า?”

“ใช่ ใช่ ที่นี้คือสำนักงานสืบคดีลึลับ” กรตอบพร้อมส่งยิ้มให้อย่างเป็นมิตร คำพูดที่เคยพ่นคำหยาบคายเปลี่ยนเป็นสุภาพต่อหน้า

คนอื่น แม้ในใจจะรำร้องถึงการบ้านที่ทำไม่เสร็จก็ตาม “เข้ามาก่อนได้เลย”

หญิงสาวเก้ๆ กังๆ เมื่อเดินเข้ามา สายตาสอดส่ายรอบห้องด้วยความรู้สึกไม่ไว้วางใจเท่าไรนักเมื่อเห็นสภาพรกและเกะกะจากของใช้ต่างๆ ภายใน ก่อนจะนั่งลงที่โต๊ะเตรียมสำหรับรับแขกในที่สุด

กรสังเกตเห็นมีเลือดเปื้อนบริเวณขมับของเธอเล็กน้อยจึงเอ่ยถามว่า “เธออยากได้อุปกรณ์ปฐมพยาบาลก่อนมั๊ย? ขอใช้คำว่าเรากับเธอนะ อย่างน่าจะพอๆ กัน”

“เรียกตามสะดวกได้เลย ส่วนเรื่องอุปกรณ์ไม่เป็นไรหรอกแก่เราไม่ได้เจ็บอะไรแล้ว”

กรฟังแล้วก็นึกครุ่นคิดล้ายกำลังประเมินสถานการณ์ แต่เลือกที่จะไม่ขัดอะไร “ถ้าจันท์ไม่เป็นไร...จันเราเข้าเรื่องกันดีกว่า เล่าเรื่องปัญหาของเธอมาได้เลย”

ไม่มีเสียงตอบรับจากเด็กสาวที่เป็นลูกค้ำใหม่ เธอแค่หันคอมองรอบๆ ห้อง ตาลุกวาวด้วยท่าทางตื่นเต้นและสนใจราวกับว่าไม่เคยเห็นห้องพักที่เหมือนฉากฆาตกรรมผสมกับหนังไทยโบราณแบบนี้มาก่อน

ถ้าเคยเห็นนะสิแปลก กรตัดบทตัวเองในใจ

“สำนักงานสืบคดีลึกลับ” จู่ๆ เด็กสาวก็พูดทวนอย่างไม่มั่นใจ แต่เต็มไปด้วยความสุภาพ “ที่นี่ใช้ชื่อนี้หรือ?”

“ว่าไงดีละ คือเรายังไม่มีชื่อทางการ...”

“แล้วจะให้ชื่ออะไรละ! องค์เจ้าเดวิดสี่วิญญูณหรือ!” เด็กชายในชุดเดินป่าซึ่งฟังอยู่พูดแทรกขึ้นเสียงดัง

เชื่อแล้วว่าพี่ชายของเขาไม่ชอบเดวิดจริงๆ

แต่สิ่งที่ทำให้กรต้องแปลกใจคือการที่สาวคนนี้จะตั้งหลังจากพิธีศพ ยิ่งเธอหันไปมองเด็กชายร่างเล็กที่นอนเล่นบนโซฟา คำตอบก็ยิ่ง

ชัดเจนว่ากรคิดถูก

“แล้วเด็กคนนี้ใครเหรอ? รุมเมทไช้มัยนะ”

ธีรชถึงกับขมวดคิ้วหลังได้ยิน และตอปากตอคำกลับอย่างรวดเร็ว

“มีอะไรก็รีบๆ พุดให้จบเถอะวะ แล้วออกไปให้พ้นๆ จากห้องนี้ด้วย”

“แกพุดกับคนอายุมากกว่าแบบนี้ได้ไง! เราเป็นพี่นะ” เธอตอบกลับด้วยท่าที่ไม่พอใจ

“ถามจริงหน้าตาแบบนี้เหรออายุมากกว่า หน้าแก่เลยคิดว่าตัวเองโตกว่าละมัง”

“พอ พอก่อน” กรยกมือห้ามทั้งสองคนไม่ให้เถียงกันต่อ ยังไม่ทันได้เริ่มงานก็มีปัญหากันซะแล้ว เมื่อทั้งสองฝ่ายเงียบลงเขาจึงพุดกับเด็กสาวก่อน “ขอโทษด้วยสำหรับความหยาบคายของธีรช มันเป็นพี่เราละก็อธิบายยากหน่อยแต่ไม่ใช่เด็กตามที่คิด ส่วนเราชื่อกรนะ” แล้วก็หันกลับมาหาธีรช “มึงก็ใจเย็นหน่อยครับไ้คุณพี่ ลูกมาฟังตรงนี้ด้วยกันดิอะ”

ธีรชลุกเดินมาทางโต๊ะตามคำบอกของน้องชาย แม้จะยังหงุดหงิดกับผู้หญิงตรงหน้า โดยเฉพาะตอนที่เธอบ่นพึมพำกับตัวเองว่า ‘พี่เนียนะ’ กับ ‘เด็กซัดๆ’

“ตกลงเธอต้องการปรึกษาปัญหาอะไรกันแน่? แล้วทำไมถึงมองเห็นธีรช?” กรเริ่มบทสนทนาใหม่อย่างเป็นกันเอง

“มองเห็นอะไร? นั่นนะนะ” เด็กสาวจูนง ก่อนจะชี้ไปที่ธีรช

“เออ ภู่นะแหละ” คนถูกพาดพิงเอ่ยขานรับอย่างเหนื่อยหน่าย

“เรามีตาก็ต้องเห็นสิ”

“ไม่ ไม่ใช่ คือ...ธีรชมันเป็นผีนะ เก๊มัย?” กรอธิบายคร่าวๆ เพื่อป้องกันไม่ให้อีกฝ่ายสติแตกไปก่อน “เธอเห็นธีรชก็คือเห็นผี เรื่องนี้เกี่ยวกับปัญหาที่จะมาคุยมัย?”

เธอคนนั้นครุ่นคิดอยู่พักใหญ่ราวกับเลือกคำอธิบายไม่ถูก “คือ

เรา...เอ่อ เราารู้สึกว่าตัวเองกำลังมีปัญหาแหละ แล้วระหว่างทางที่เกิดเรื่องมาจนถึงนี้ ก็มีคนบอกกว่าพวกแกช่วยเรื่องประเภทนี้ได้ เพราะนอกจากเรื่องนี้มันก็มีเรื่องอื่นอยากให้อะไรช่วยนะ”

“ใจเย็นๆ แล้วค่อยๆ พูดก็ได้ เอาเรื่องแรกก่อนว่าเธอเป็นอะไรมา?”

เด็กสาวนิ่งเงียบ “แกว่ามันแปลกมั๊ย ถ้าเราคิดว่าเราตายแล้ว”

ธีรชกับกรฟิงแล้วเงียบนิ่งครู่หนึ่ง เด็กสาวทำหน้าตาบอกไม่ถูก บรรยายากศทั้งห้องนั่งราวกับถูกหยุดเวลาจนมีแต่เสียงพัดลม

กรรียกหัวไหล่เบาๆ ก่อนตอบว่า “อ่าฮะ เล่าต่อได้เลเวว่าเป็นไงต่อ”

“เดี๋ยวนะ เดี๋ยวๆ!” ฝ่ายสาวทำหน้าเลอหลอหลอนที่ ใบหน้าที่เป็นดินเล็กน้อยดูจะมีคำถามเต็มไปหมด “ง่ายๆ เลยหรอ? พวกแกไม่คิดว่าแปลกบ้างรึไง หรือว่าต้องพิสุจน์มั๊ย”

“เป็นอาการปกตินะ หมายถึงปกติที่พวกเราเคยเจอมาก่อน”

“เคสแบบนี้มีไม่เยอะสำหรับผี แต่พวกเราเคยจัดการมาแล้ว”

ธีรชว่า “แล้วทำไมคิดว่าตัวเองตาย ทำไมไม่คิดว่าตัวเองประสาทแตกแล้วเห็นภาพหลอน”

“เขาเห็นมึงนะธีรช แล้วมึงก็ไม่ใช่ภาพหลอน” กรบอ

“ที่พูดมันก็ถูก” ธีรชถอนหายใจ แล้วหันไปทางสาวนิรนาม “โอเค เอาใหม่นะ มองเห็นกูได้ก็แปลว่ามองเห็นคนตาย เห็นผีได้แน่นอน ซึ่งจากการค้นคว้าของกู มนุษย์แม่งก็สามารถมองเห็นผีได้ พอคนส่วนใหญ่เจอผีก็สติแตกคิดว่าตัวเองเป็นผีเหมือนกัน แล้วมาปรึกษาเรา แบบนี้มีโคตรเยอะ”

“จันแปลว่าเรายังไม่ตายหรอ? แต่ระหว่างเดินมามันแปลกๆ นะ คือคนส่วนใหญ่เขา...เหมือนจะไม่เห็นเรา” ฝ่ายสาวเล่าเรื่องด้วยความรู้สึกคล้ายมีหวังเล็กน้อย ก่อนที่ธีรชจะดับฝันทันที

“เปล่า สภาพนี่ตายชั่ววู้อั้คุณผู้หญิง” ธีรชพูดแล้วมองเธอตั้งแต่นั้น

หัวจรดเท้าประมวลอย่างรวดเร็ว เด็กสาวเท้าเปล่า ผอมกระเซิงหน้อยๆ ตัวเลอะดิน มีแผลที่หัว สภาพนี้ถ้าเดินไปเดินมาแล้วคนมองไม่เห็นก็เป็นคนตายร้อยเปอร์เซ็นต์

ธีรช็เอื่อมหยิบโหลใส่ทรายบนชั้นเก็บของมาเทลงบนพื้น แล้วออกคำสั่งกับหญิงสาว “เหยียบ”

“ห๊ะ?”

“เอา-ดิน-เหยียบ-ทราย” ธีรช็เอื่อย้ำซ้ำๆ ให้เธอฟังอีกครั้ง ซึ่งเมื่อเธอย่ำเท้าไปบนทราย ก็พบว่าไม่มีเรื่องที่ไม่ปกติได้เกิดขึ้นจริงๆ สองเรื่อง อย่างแรกคือพื้นทรายที่ถูกเหยียบไม่มีรอยจมจากเท้าสักนิด และสองไม่มีทรายเลยสักเม็ดที่ติดเท้าของเธอขึ้นมาเลย

“คืออะไรอะ ทรายวิเศษหรือ?” เธอถามขณะก้มดูเท้าตัวเอง

“ทรายปกติที่ขโมยมาจากหาดบางแสนนี่แหละ” ธีรช็ว่าเสียงแข็งและพยายามใช้มือกวาดทรายลงกลับโหล เธอเดาไม่ถูกเลยว่าเด็กชายพูดจริงหรือแค้น

“มันเป็นวิธีตรวจสอบนะ พวกผีจะไม่มีรอยเท้าเวลาเดิน คงต้องแสดงความเสียใจด้วยที่เธอตายแล้วจริงๆ” กรถอนหายใจกับคดีตรงหน้า

“บ้าจริง นี่ถือว่าเป็นมนุษย์ล่องหนซะอีก” ฝ่ายสาวบ่นๆ อย่างไม่พอใจ

ธีรช็เกือบโยนโหลทรายทิ้งเพราะตรรกะเพี้ยนๆ ของผู้หญิงคนนี้ ส่วนกรดูจะยังเป็นห่วงอยู่จึงได้เอ่ยถามคำถามเพิ่มเติม

“อ้อว่าจะถามเธออยู่ว่าความจำยังครบถ้วนดีนะ จำชื่อตัวเองได้หรือเปล่า?”

“เราชื่อ**อารัญ** แล้วส่วนใหญ่ก็จำได้นะ ยกเว้นตอน...” เธอกล่าวด้วยท่าทางไม่สดใสหลังฟังคำถาม สีหน้ากำลังบ่งบอกว่าบางเรื่องที่จำไม่ได้ดูเป็นเรื่องสำคัญ “คือเราไม่ได้แค่อยากมาแค่รักษาเรื่องเดียว

มันมีอีกปัญหา แต่อยากให้พวกแกช่วยหาร่างให้ก่อน”

“หาร่างนี้หมายถึง หาอะไรสักอย่างให้เข้าสิงแบบตุ๊กตาผีหรือ?”
ธีรัชเป็นฝ่ายถามบ้าง

อาร์ณหันมองสองพี่น้องสลับกันขณะพูด “เปล่านะ! เราหมายถึงร่างของเราที่เป็นคนมันหายไป ศพของเราไม่อยู่ในที่ที่ตาย...ถ้าเรามั่นใจว่าตายตอนนั้นจริงๆ มันน่าจะโดนเคลื่อนย้าย และความจำที่หายไปอาจเกี่ยวข้องกับชีวิตเพื่อนของเราด้วย ช่วยตามหาให้หน่อยนะ”

3

กร ธีรัช และอารัญเริ่มพูดคุยกันมากขึ้น สำหรับกรแล้วเขาคิดว่านี่เป็นสิ่งดีมากๆ สำหรับการทำงานร่วมกัน ถ้าไม่ติดปัญหาการสนทนาอยู่เรื่องหนึ่ง

“ฉันรู้ว่าเธอต้องไล่ลำดับให้ฟังแล้วละ ว่าพอจะจำอะไรได้อยู่บ้าง จะได้รู้ว่าต้องเริ่มตรงไหน” กรเปิดประเด็นเข้าเรื่องงานกับอารัญ

“มันก็...คือ อ่า...” ทางเด็กสาวคิดหนักในการค้นข้อมูลอยู่นาน “เมื่อประมาณคืนก่อน...หรือสองคืนนะ...”

“คิดเร็วๆ หน่อยสิ เราเป็นนักสืบปราบผีนะไม่ใช่จิตแพทย์” ธีรัชเริ่มบ่นใส่อารัญ

“อย่างแกไม่ได้เป็นจิตแพทย์หรอก ถ้าเป็นผีแค่วุฒิประถมอะ” อารัญไม่รอช้าฟาดฝีปากสวนกลับ จนลืมนึกว่าคุยกับกรอยู่

“ประถม! ระดับประถมเหวอ!” คราวนี้ธีรัชเสียงดังขึ้น “นี่ตายตอน ม.1 นะเห้ย จบประถมไปแล้ว”

“แต่ก็ไม่จบ ม.3 ปะ จั๊นวุฒิล่าสุดก็ระดับประถมจริงๆ”

เป็นสองวินาทีเต็มๆ ที่ธีรัชช็อกจนนิ่งไปในการเถียง เขาเลิ่อกหันไปพูดกับกรว่า “รีบๆ ส่งยัยนี้กลับไปเลย ผีขาดหัวงไม่เถียงได้ขนาดนี้หรอก”

“ส่งกลับอะไร เรามาขอความช่วยเหลือจากพวกแกนะ”

“ขอความช่วยเหลืออะไรเถียงไม่พักเลย”

“พอ พอก่อน” กรเริ่มยกมือขึ้นปรามทั้งสอง ถ้าเป็นการสวนกันด้วยหมัดแทนคำพูดสภาพเขาก็ไม่ต่างจากกรรมการห้ามมวยดี ๆ นี่เอง “คือเราว่า...”

“กร ไหลยัยผีนีกลับไปเลย” ธีรชแทรกขัด

“แกต้องช่วยเรานะกร อย่าไปฟังไอ้เด็กผีนี” อารัญพูดกับเขาตามหลังทันที

“ไอ้เด็กผีเลยหรอ? มันจะไม่ฟังได้ไงในเมื่อถูกเป็นพื้มนอะ” ธีรชเมื่อเห็นว่าการไม่ช่วยจึงเถียงเองต่อ

“ดูยังงี้ก็เด็กซัดๆ อะ เอาอะไรมาเป็นพื้ชายคนอื่น” อารัญพูดอย่างไม่เข้าใจ

ธีรชได้ยินดังนั้นก็ไม่ว่าจะนิยามอีกฝ่ายว่าซื่อหรือโง่ดี “...ก็ตายตอนอายุสิบสามไง จะให้ตายแล้วแปลงร่างเป็นหนุ่มหล่อหรอ? ไม่ใช่อนิเมะแนวต่างโลกนะเว้ย!”

“ก็ไมรู้นี่นา นึกว่ายังโตขึ้นได้อีกหลังตายไปแล้ว”

ใครก็ได้เอาผีสองตัวนี้ออกไปคุยกันก่อนแล้วให้เขาทำการบ้านส่งๆ ที่เถอะ! กรคิดในใจเมื่อเห็นธีรชกับอารัญพูดกันไปเรื่อย แถมยังไม่ให้ข้อมูลเรื่องงานลักที่ แต่เขาก็ก็น่าจะเป็นคนสุภาพเพื่อรับแขกต่อเช่นเดิม

ใจเย็นๆ เดี่ยวจะเสียลูกค้า... เสียเงิน... เสียเครดิต... นี่มันเสียแทบทุกอย่างเลยนี่หว่า!

กรถอนหายใจแล้วเดินมาคั่นกลางทั้งสอง เลือกพูดกับธีรชก่อนว่า “ใจเย็นครับผม นี่ลูกค้าไม่ใช่คู่กรณีนะ”

กรอธิบายให้อารัญฟังอย่างใจเย็นเหมือนครูสอนนักเรียน “คือ

มัน...วิธีตายตอนอายุสิบสามนะ กฎในโลกของผีก็แบบนี้แหละ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ตายเป็นขั้นสุดท้ายอายุเลยไม่เพิ่มอีก” หลังจากเห็นท่าที่เข้าใจของอีกฝ่ายจึงพูดต่อว่า “และถ้าเธออยากให้พวกเราช่วย ก็ต้องบอกข้อมูลที่เป็นเบาะแสทั้งหมดตอนนี้เลยนะ”

ทว่าคนฟังอย่างอาร์ญกลับมองรอบห้องราวคล้ายจะไม่ได้ฟังประโยคท้ายเสียอย่างนั้น

“เอ่อ... เธอ ยังฟังอยู่มั๊ย? เล่าให้ฟังหน่อยว่าเป็นมาอย่างไร”

เด็กสาวคนเดียวในห้องกลับไม่ได้สนใจตอบคำถามของกร แต่ถือวิสาสะเดินไปทางตู้เย็นด้วยท่าที่สนอกสนใจหลังจ้องมองอยู่พักหนึ่ง “เราหิวมากเลยละ ที่นี้พอจะมีอะไรให้กินมั๊ย?”

“ไม่มีอะ ชวนี่พวกเราไม่ได้ซื้ออะไรไว้” กรตอบกลับ ขณะที่อาร์ญแถมประตูดุ้เย็นออกแล้วเห็นเพียงความว่างเปล่า จิตใจเธอตอนนี้ก็ว่างเปล่าตามไปด้วยเช่นกัน

“ใช่ ตอนนี้ตู้เย็นเลยโล่งเหมือนสมองของไอ้กร” คำตอบเฉยชาของวิธีทำให้เธออาร์ญหัวใจเหี่ยวกว่าเดิม “แต่เอาเข้าจริงผีแม่งก็ไม่ต้องแดกอะไรด้วยซ้ำ แดกไปก็ไม่รู้รสชาติ อืมไม่ได้อีก จนกว่าจะมีคนใส่บาตรให้ถึงจะรู้สึกถึงมัน”

เธอเปลี่ยนความสนใจจากตู้เย็นไปทางไมโครเวฟแทน “การเป็นผีฟังดูลำบากจังนะ”

“เข้าใจหรือยังว่าทำไมผีส่วนใหญ่ถึงอารมณ์ไม่ดี ไอ้สัตว์ กูด น้ำตาลมากปีแล้วเนีย! ขนาดข้าวยัง...”

“กรี๊ดดดดดด!”

เสียงกรีดร้องของอาร์ญทำให้วิธีหยุดพูดกลางคัน ส่วนกรถึงกับต้องเดินเข้ามาดูใกล้ๆ ถึงนึกได้ว่าสามวันที่แล้วเขาทดลองอะไรไว้แล้วลืมน

“คือว่านะ...” อาร์ญเสียงสั่น ขณะมือชี้เข้าไปในไมโครเวฟที่มี

โหลแก้ว ภายในขวดมีน้ำสีเขียวขุ่นและตะไคร่จับ แต่ยังคงมองเห็นวัตถุเล็กๆ สองชิ้นทรงกลมข้างในได้เป็นอย่างดี “พวกแกเป็นบ้าอะไรเอาลูกตาใส่ตองโหล!”

ธีรขันธ์งัดแว่นโยกหัวโหลแบบไม่ใส่ใจนัก “เป็นผีแล้วไม่ใช่หรืออะไรจะมากลัวอะไรกับอีเรื่องแค่นี้”

“ป...เป็นผีมันก็ใช่แหละ แต่ลูกตานะ!” อารัญเบนสายตาดูหลบจากไมโครเวฟ “เป็นพวกโรคจิตกันหรือ?”

“ใช่ คือพวกเราเคยเป็นนักข่าววิกัลจริตที่...”

“ไม่ ไม่ ไม่ๆๆ” กรรบีแก้ตัวร้อนรนหลังจากธีรขันธ์ให้ข้อมูลแบบกวนประสาทแต่อารัญจะเชื่อจริงแน่นอน “มันเป็นส่วนหนึ่งในการทดลองนะ เราต้องศึกษาทั้งเรื่องอาคม วิทยุญาณ ศพ มัน... เอ่อ มันเป็นการหาความรู้องค์รวมในสายงานว่าเทคโนโลยีจะมีผลหรือเปล่า”

อารัญยังมองมาทางกรเหมือนเดิมสายตาที่บ่งบอกถึงอาการขุ่นลุก แต่มีสีหน้าสงสัยเต็มไปด้วยคำถามเพิ่มมาอีก ...กรรู้สึกได้เลยว่าสถานะของเขาต่ออารัญในตอนนี้อยู่ในระดับติดลบสุดๆ

อีกประเด็นคือถ้ามันไม่ใช่การทดลองเพื่อทำงานเกี่ยวกับผี กรคงโดนฟ้องแล้วส่งไปอยู่สถานพินิจนานแล้ว

“เราว่าข้ามเรื่องลูกตาไปก่อนดีกว่า ประเด็นนี้ถกกันทีหลังก็ได้” กรรีบเดินมาปิดฝาตู้ไมโครเวฟ และผายมือมาทางเก้าอี้ที่โต๊ะรับแขกตัวเดิม “ตอนนี้พวกเราต้องการข้อมูลจากเธอให้ได้มากที่สุด ถ้าจะหาร่างของเธอให้เจอเร็วๆ ก็ต้องให้ความร่วมมือนะ”

อารัญส่ายหน้าเหนื่อยใจ เธอรู้ว่ากรพยายามเปลี่ยนเรื่องไม่ให้ตัวเองดูแย่กว่านี้ แต่ก็ลบภาพลูกตาออกไปไม่ได้ ถึงแบบนั้นเรื่องที่ขาดหวังในความคิดของเธอจนกลายเป็นความค้างคา ก็ดูสำคัญกว่าดวงตาคู่นั้นในโหลแก้ว

ไม่กี่จิตใจต่อมา อารัญเดินกลับมา นั่งเก้าอี้ตัวเดิมอีกครั้งตามคำขอของกร ในใจเริ่มนึกคิดข้อมูลเท่าที่พอจำความได้ขึ้นเป็นลำดับ เหตุการณ์ก่อนถึงช่วงเวลาที่เราคิดว่าได้ตายลง

เรื่องราวบาดแผลของอารัญที่เกิดขึ้นเมื่อไม่นานมานี้

แสงแดดในช่วงบ่ายเป็นบรรยากาศที่ร้อนกว่าปกติของวันนี้ ยิ่งในวันที่ท้องฟ้าไม่มีเมฆช่วยบดบัง ดวงอาทิตย์จึงทำงานได้ยอดเยี่ยมกว่าที่เหล่านักท่องเที่ยวคาดการณ์เอาไว้ ทั้งที่รู้อยู่แก่ใจว่าเอกลักษณ์ของประเทศนี้ไม่ว่าจะฤดูหนาวหรือฤดูฝนอากาศก็ร้อนได้เสมอ ถึงเป็นเช่นนั้น ในเมื่อนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มาถึงจุดหมายแล้ว ก็มีแต่ต้องสนุกเฮฮาตามแผนต่อไปกับผืนป่าที่ชาวเมืองหลักหนีความวุ่นวายมาเที่ยว

โดยเฉพาะในช่วงปิดเทอมหรือวันหยุด ผู้คนในเมืองก็มักจะหลีกหนีความวุ่นวายของสภาพแวดล้อมที่แออัดไปด้วยรถและผู้คนหลายแสน ส่วนชาวต่างชาติก็ชอบมาเพราะมีแหล่งท่องเที่ยวที่สวยงามอยู่เยอะ ทั้งต้นไม้ป่าเขาซึ่งรายล้อมมากมายกว่าตึกหรือถนนแบบที่ไม่มีให้พบเจอนักในกรุงเทพฯ ทุกคนเลยคาดหวังกับการมาแคมป์ครั้งนี้

รวมถึงอารัญและกลุ่มเพื่อนๆ ด้วยเช่นกัน

อารัญเดินลากเท้ารั้งท้ายสุดในกลุ่มตามหลังเพื่อนๆ ด้วยอาการท้อใจขึ้นทุกอย่างก้าวที่เดิน กระเป๋าเป้นหลังรู้สึกเหมือนกำลังหนักขึ้นเรื่อย ๆ ตลอดเวลา

ทั้งที่อารัญย้านักย้าหนาแล้วว่าไม่อยากไปเที่ยว เพราะนอนเล่นอยู่บ้านสบายใจกว่า แต่พอโดนเพื่อนทั้งกลุ่มโทรกระตุ้นคະຍອສາវພັດตลอดสัปดาห์ที่ผ่านมา อารัญเลยต้องจำใจตอบตกลงและเก็บกระเป๋าทั้งคืน พอตอนเช้าก็รีบตื่นแต่เช้ามีดมาขึ้นรถตู้ให้ทันเวลา ใช้เวลาเดินทางราวสองชั่วโมงกว่าๆ จนอารัญกับเพื่อนผลอหลับหลายรอบ อีกทั้งยัง

ต้องนั่งรถสองแถวต่อเข้ามากันอีก แล้วยังต้องเดินกันต่อเพื่อเข้าไปในเขตทางเดินเท้าของอุทยาน

อารัญกับเพื่อนอีกสองคนแบกสังขารและกระเป๋าดูแลผ่านพื้นที่หินกรวดที่ทำเป็นทางไว้ให้นักท่องเที่ยวเดินเข้ามาได้สบายขึ้น เป็นโชคดีที่เธอกับเพื่อนผู้หญิงในกลุ่มอีกคนที่ชื่อฝ้ายได้ขณสัณณะระของตัวเองเท่านั้น ส่วนต้นกล้าที่เป็นผู้ชายคนเดียวในกลุ่มต้องแบกเต็นท์มาให้พวกเธอด้วย

พออารัญมอกรอบข้างซ้ายขวาก็เห็นว่าเต็มไปด้วยต้นไม้ใบเขียวช่อ่มสูงใหญ่มากมายตามทางเดิน สัตว์ตัวเล็กตัวน้อยอย่างกระรอกกับนกก็มีให้เห็นบ้างตามต้นไม้ระหว่างทาง ถือเป็นช่วงต้นที่สร้างความตื่นเต็นให้นักท่องเที่ยวได้ดี เพื่อสื่อสารกับพวกเขาว่าการผจญภัยกำลังรออยู่ข้างหน้า

“ไหนบอกว่าเป็บเดียวก็ถึงไงฝ้าย” อารัญบ่นมั่งงำพร้อมมยหน้าขึ้นฟ้าเพื่อรับลมให้ได้มากที่สุด ทำยังคงก้าวต่อด้วยความเหน็ดเหนื่อยสู่ชีวิต

ฝ้าย คือชื่อของสาวผมเปีย ร้างเล็ก และผิวขาว ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทอีกคนในกลุ่มหวัระหลังฟังอารัญแล้วหันมาส่งยิ้มทะเล้นให้ “อารัญบ่นเหมือนคนแก่เลย เป็นนักกีฬาต้องแข็งแรงหน่อยสิ”

“นักกีฬาที่คนนะฝ้าย เหนื่อยเป็นนะ!” อารัญแหวกลับ ก่อนจะนิกขึ้นได้ว่าควรเก็บแรงไว้เดินแทนการเสียงดัง

“นอนต้งเยอะแล้วนะในรถ อารัญใช้แรงให้คุ้มค่าหน่อย” ฝ้ายพูดล้อเลียนพลางแลบลิ้นกวนๆ ไล่

ต้นกล้า หนุ่มผิวเข้ม ผมหยักศก ท่าทางแข็งขันตามประสาคนตื่นเต็นที่จะได้เที่ยว กำลังเดินนำหน้าหันชำเลื่องทั้งคู่แล้วเตือนเพื่อไม่ให้แกลังกัน ถึงจะแค่แซวขำๆ ตามประสาเพื่อนก็ตาม “แกเล็กเถียงกัน

ก่อน ถึงแล้วนี่ตอนนี่”

อารัญเหมือนกับลืมไปว่าเคยบนหรือเหนือตั้งแต่เริ่มทริปไว้เยอะเท่าไร ได้ยินคำว่า ‘ถึงแล้ว’ ฝ่าเท้าของอารัญสับวิ่งเร่งนำหน้าฝ่ายกับต้นกล้าจนไปถึงจุดหมายแล้วยืนพักได้ในที่สุด

ภาพทิวทัศน์ตรงหน้าของเด็กสาวเป็นลานพื้นกว้างขนาดใหญ่ท่ามกลางหมู่ต้นไม้ล้อมรอบลานโล่งกว้างสำหรับให้เหล่าคนรักธรรมชาติมีพื้นที่หลากหลายเอาไว้แล้วบ้างหลายหลัง ต้นไม้ต้นเล็กมีขึ้นบ้างประปราย หน้าทางเข้าป่าไม้สลักชื่อสถานที่อันใหญ่ตั้งไว้เด่นหรา ซึ่งนักท่องเที่ยวกำลังผลัดกันถ่ายรูปอยู่ เด็กๆ วิ่งเล่นกันโดยผู้ปกครองคอยดูแลไม่ห่าง ร้านขายของชำตั้งอยู่ไม่ไกลจากทางเดิน

อากาศแสนสดชื่นไร้ฝุ่นและควันต่างจากในเมือง มีแค่กลิ่นของธรรมชาติทำให้อารัญหายใจปลอดโปร่งกว่าที่เคย ความเหนื่อยเมื่อก่อนหน้านี้อยลงไปหลายเท่าตัว

“พอแบบนี้แซงไวเหียวน้ำ” ฝ่ายเยาะเย้ยเมื่อเดินตามมาพร้อมกับต้นกล้าที่หัวเราะ

“อุตสาห์มาถึงแล้วสนุกกันดีกว่านะฝ่าย มัวทะเลาะกันทำไม” ต้นกล้าเอ่ยปรามฝ่ายขึ้น และหันมามองอารัญผู้เป็นข้างๆ เล็กน้อย “แกยอมผมด้วยหรือ?”

“ใช่ ช่วงนี้มันปิดเทอมเลยอยากลองยอมผมดู” อารัญตอบกลับพลางจับปอยผมสีน้ำตาลอมทองของตัวเองเล่น

ต้นกล้าพยักหน้าให้เล็กน้อย “ว่าจะถามตั้งแต่บนรถแต่เห็นว่าหลับก็ดูดีนะเราว่า”

“ขอบใจนะ” อารัญภูมิใจเล็กน้อยหลังได้ยินคำชม

“ไปหะอะพวกแก! รีบไปจองที่ได้แล้ว! ข้าเดี๋ยวก็นั่งรถแต่ตรงที่มีแมลง” ฝ่ายพูดด้วยท่าทีตื่นเต้น ทั้งสามคนจึงรีบถือสัมภาระเดินทางจุด

ที่เหมาะสมสำหรับทางเดินที่

ไม่นานอารัญกับเพื่อน ๆ ก็หาจุดเหมาะสมสำหรับทางเดินที่ได้
มันเป็นตำแหน่งที่ว่างห่างจากนักท่องเที่ยวกลุ่มอื่นนิดหน่อย ไม่มีต้นไม้
กิ่งไม้ หรือก้อนหินเป็นอุปสรรค พื้นดินไม่แข็งเกินไปสำหรับตอกสมอบก
ต้นกล้าเลยเริ่มทางเดินที่สองหลังไม่ห่างกันมากนัก หลังหนึ่งเป็นของ
อารัญกับฝ่ายและอีกหลังเป็นของต้นกล้าซึ่งเป็นผู้ชายในกลุ่ม

ใช้เวลาไม่ถึงครึ่งชั่วโมง ต้นกล้าก็สามารถทางเดินที่เสร็จเรียบร้อย
พวกเขาจึงตกลงกันว่า ให้พักผ่อนกันไปก่อน ตอนเย็นค่อยมาจัดการ
เรื่องอาหารการกินทีหลัง

อารัญนำกระเป๋ามาเก็บที่เดินที่พร้อมกับฝ่าย มันมีขนาดเล็ก
แต่ก็พอให้คนสองคนนอนด้วยกันได้ ข้างในมีเตียงน้อยพอแค่มีแสงส่อง
ผ่านผ้าใบ อารัญได้กลิ่นของดินและหญ้าชัดเจนขึ้นจากข้างในเดินที่
เธอหยิบสเปรย์กันยุงกลิ่นลาเวนเดอร์ออกมาฉีดรอบๆ ข้างในและจัด
พื้นที่สำหรับนอน ฝ่ายซึ่งนอนเล่นเป่าพัดลมพกพาใส่ตัวเองเลยชวนคุย

“แล้วตกลงมันยังงัย?”

อารัญหยุดการกระทำทั้งหมดและหันมาถามฝ่าย “อะไรมัน
ยังงัย?”

“เรื่องต้นกล้างัย อารัญไม่ได้ชอบต้นกล้าหรือ?”

“ห๊ะ! ฝ่ายคิดอะไรอยู่เนี่ย” อารัญตอบกลับด้วยท่าที่ไม่พอใจ
ต่อคำพูด “เพื่อนก็คือเพื่อนอะ เราไม่ได้คิดกับต้นกล้าแบบนั้น”

“หรือออ พวกที่คิดเกินเพื่อนก็มีเยอะน่า” ฝ่ายลากเสียงยาวและ
แซวเพื่อนต่อ

อารัญทำได้เพียงส่ายหน้า ถึงได้เถียงไปฝ่ายก็ไม่ฟังอยู่ดี “ช่าง
เถอะ เราขอออกไปเดินเล่นดีกว่า”

หลังออกมาจากเดินที่ อารัญเดินชมท้องฟ้าและต้นไม้อยู่สักพัก

หนึ่ง แล้วพอเจอมุมที่ถูกใจจึงหยิบโทรศัพท์ออกมาถ่ายรูปไว้ ทั้ง
เหล่านักท่องเที่ยวและบรรยากาศช่วยเสริมให้สถานที่ดูมีความอบอุ่น

วันถัดมาตอนอาทิตย์ขึ้นมาเห็นชายคนหนึ่งจากบริเวณป่าแถบ
ไกลๆ เธอมองเห็นไม่ชัดเท่าไรเพราะมันไกลเกินระยะสายตา เพียง
แต่เขาดูเป็นชายอายุมาก สวมเสื้อผ้าไหมๆ ขาดๆ หนวดเคราและผม
ยาวรุงรังสีเทาปลิวเล็กน้อยตามลม กำลังยืนนิ่งไม่ขยับในดงต้นไม้ใหญ่
ที่ดูมืดทึบกว่าปกติ

ทว่าอาทิตย์นั้นใจ ชายคนนั้นมองมาที่เธอโดยเฉพาะ

“ทำไมออกมาเดินเล่นคนเดียว?” เธอสะดุ้งเมื่อได้ยินเสียงคนเข้า
มาถามข้างๆ เป็นต้นกล้านั่นเอง

อาทิตย์หันมามองต้นกล้าแวบหนึ่ง แล้วรีบหันกลับไปมองในป่า
อีกครั้ง ชายแก่กลับหายไปเสียแล้ว เด็กสาวเลือกที่จะไม่ใส่ใจกับเรื่องนี้
ก่อนจะเดินตามต้นกล้ามาซื้อของกินที่ร้านขายของชำซึ่งฝ่ายกำลังรอ
อยู่ เธอผลัดเดินชนผู้ชายคนหนึ่งตอนเลือกซื้อของแต่ก็รีบขอโทษทันที
อาทิตย์ซื้อข้าวไข่เจียว เพื่อนๆ อีกสองคนก็ซื้ออาหารและขนมของตัวเอง
และพากันมานั่งสังสรรค์หน้าเต็นท์ตอนเย็น คนอื่นๆ ก็ทำเหมือนกัน
ยกเว้นพวกกลุ่มใหญ่ที่มีเตาปิ้งย่างและอาหารมาทำกินเอง

“แล้วทำไมตอนนั้นอาทิตย์ไปยืนคนเดียวล่ะ?” ต้นกล้าเอ่ยถาม
ตอนพวกเขากินข้าวกัน

อาทิตย์ซังกไปเล็กน้อย เธอตั้งใจว่าตัวเองควรจะเล่าให้ฟังมัย
ว่าเห็นคนแปลกๆ แต่สุดท้ายก็คิดว่าไม่เล่าดีกว่า คงเป็นแค่คนแถวนี้
แล้วเดี๋ยวบรรยากาศตอนเที่ยวจะเสียไปด้วย “ไม่มีอะไร เรา... เราหา
ที่ถ่ายรูปอะ”

“ตอนบ่ายยังไม่เป็นไรหรอก แต่เย็นๆ มีดๆ อาทิตย์อย่าไปไหนมา
ไหนคนเดียวดีกว่า” ต้นกล้าเตือน

“ทำไมอะ? ที่นี้มีผีหรือไง” ฝ่ายถามอย่างสงสัยขณะเดียวขนมเล่นเอาตื้นกล้าต้องรีบยกมือห้าม

“บ้ารึเปล่าฝ่าย ที่นี้เขาห้ามพูดถึง ‘สิ่งนั้น’ นะ ...ที่เราจะบอกคือ แถวนี่อะ มันเคยมีเรื่องเล่าว่ามีเด็กหายบ้าง วัยรุ่นหายบ้าง เขาล้อกันมานานแล้วว่าจนถึงตอนนี้ก็ยังหากันไม่เจอเลย”

“อิตันกล้า! แล้วมาเล่าตอนนี้มันใช่เรื่องมัยเนี่ย น่ากลัวแล้วยังอยากมาออกทริปที่นี่อีกนะ” ฝ่ายบ่นใส่เขาเสียงดังพลางยกแขนกอดอกคล้ายกับเริ่มระแวง

ทั้งสองคนยังคงเถียงกันเป็นเรื่องเป็นราว อารัญไม่ได้สนใจฟัง เพราะสายตาเธอมองไปยังจุดเดิมในป่าตรงที่เคยมีชายแก่ยืนอยู่ด้วยความรู้สึกหวาดกลัวอย่างบอกไม่ถูกยามที่ป่าเริ่มปกคลุมด้วยความมืด

พักคุยเล่นกันได้ไม่นานก็ต้องแยกย้าย เมื่อสามทุ่มคือเวลาที่เขตอุทยานเริ่มดับไฟลง เสียงเพลง บทสนทนาก็เงียบหายไปจากทั่วลานกว้าง เนื่องจากข้อบังคับห้ามรบกวนผู้อาศัยคนอื่นยามวิกาล อารัญกับฝ่ายจึงต้องกลับเดินเท้าของตนเอง และตื้นกล้าก็กลับไปนอนอีกเต็นท์คนเดียว

“ที่นี้เขาจะรีบบดับไฟกันทำไม เเซิงอะ” ฝ่ายบ่นมึ่งำขณะนอนเล่นโดยมือกำลังไถโทรศัพท์เล่นโซเชียลไปเรื่อย

อารัญดึงผ้าห่มออกมาจากกระเป๋าดูทางของตัวเองแล้วจัดหมอนสำหรับนอนตอบกลับว่า “ส่วนใหญ่คนที่มาก็ตื่นเข้ามาดูพระอาทิตย์กันไม่ใช่หรือไง แสงแรกของวันอะ”

“อื้อย วันหยุดแท้ๆ เลยนะ วันทำงานไม่เห็นจะอยากตื่นกันเลย” เพื่อนสาวถอนหายใจเสียงดัง

อารัญเองก็เกลียดการตื่นเช้าก็เข้าใจความรู้สึก ทว่าสิ่งที่คน

ส่วนใหญ่ปฏิบัติ ไม่ทำด้วยคงแปลก อารัญจึงห่มผ้าคลุมตัวเองแล้วข่มตาหลับ ในใจคิดว่าถ้ารีบนอนอย่างน้อยตอนเช้าจะง่วงงุนน้อยลง “อย่านอนดึกนักล่ะ ตื่นสายเราไม่ปลุกนะฝ่าย”

“จ้าาา นอนไปเถอะ” ฝ่ายเอ่ยขานรับเนือยๆ

อารัญล้มตัวหลับตานอนด้วยความเหนื่อยล้าจากกิจกรรมตลอดทั้งวัน เสียงกตหน้าจอโทรศัพท์ของฝ่ายค่อยๆ เบาลงเมื่ออารัญเริ่มเข้าสู่ภวังค์

เธอเริ่มคล้อยหลับตามบรรยากาศที่เย็นสบายของธรรมชาติ เสียงลมพัดผ่านชวนให้นอนได้เป็นอย่างดี เปลือกตาหนักขึ้นแทนที่ความวุ่นวายที่เบาบางเรื่อยๆ

และเรื่องราวการออกทริปของวันนี้ก็กำลังสิ้นสุดลงด้วยดี

กรี๊ดดดดดด!

อารัญรีบลืมตาขึ้นด้วยความกลัวและกระวนกระวายจับปล้นหลังได้ยินเสียงร้อง ทันทีที่พบว่าตนเองไม่ได้ตื่นขึ้นบนผ้าปูนอนในเตียง หากแต่เธอนอนบนพื้นดินและหญ้า รอบข้างกลายเป็นภาพของต้นไม้ใหญ่มากมายในป่าอันแสนเปล่าเปลี่ยวแทนที่จะเป็นลานกว้างที่มีผู้คนโดยไม่ทราบสาเหตุ บรรยากาศแสนวังเวงท่ามกลางความมืดสนิท บ่งบอกว่าเป็นตอนกลางคืนแต่ไม่อาจคาดเดาได้วาก็โม่ง มีเพียงแค่แสงจันทร์ส่องลงมาให้พอเห็นสภาพโดยรอบรางๆ อากาศหนาวเย็นเล็กน้อยมาพร้อมไอหมอกจางๆ รอบผืนป่า อารัญเลื้อยสลัดความกลัวทิ้งแล้วออกวิ่งเพื่อตามหาที่มาของต้นเสียง

เสียงของผู้หญิงที่กรี๊ดร้องคนนั้น เธอมั่นใจว่านั่นเป็นเสียงของฝ่าย... เพียงแต่ไม่รู้ว่าดังมาจากตรงไหนในความมืดท่ามกลางป่าใหญ่ อารัญยังคงสวาทอย่างรวดเร็วดังระมัดระวังผ่านต้นไม้มากมาย

บางชนิดก็คุ้นตา บางชนิดก็ดูแปลกตา เสียงของรองเท้าผ้าใบกระทบ
ไปไม้กับหญ้าฟังดูเหมือนดังกว่าปกติในทุกการลงเท้า ความรู้สึกของ
อาวุธผสมปนเปกันทั้งหวาดกลัวและเป็นห่วงเพื่อน เธอตะโกนเรียกชื่อ
ฝ่ายดังไปทั่วสารทิศ ถึงอย่างนั้นกลับไม่มีการตอบรับใดๆ ทั้งสิ้น

ปัง!

เสียงบางอย่างระเบิดปะทุดังกึกก้องครั้งหนึ่งในช่วงสั้นๆ ดังไป
ทั่วผืนป่าอันเงียบเสียง ด้วยความตกใจอาวุธวิ่งไปยังทิศทางที่เชื่อว่า
เป็นต้นเสียงอย่างเร่งรีบ ในเวลานี้ความตั้งใจที่จะตามหาฝ่ายหายไป
หมดสิ้น เหลือแต่ความรู้สึกที่ต้องหลบหนีจากบางสิ่ง... บางสิ่งในผืน
ป่าแห่งนี้ที่ยังไม่ทราบแน่ชัด แต่เป็นอันตรายขั้นรุนแรง

เธอไม่รู้ว่ามันคืออะไรกันแน่ หรือจำไม่ได้แน่

ไม่ว่าจะเพราะประมาทหรือสะเพร่าจนไม่ได้ดูทางข้างหน้าให้ดี
อาวุธสะดุดบางอย่างแข็งๆ คล้ายท่อนไม้บนพื้น นั่นทำให้เธอเซถลาไป
ทางปากหลุมพื้นดินต่างระดับ ร่างของเด็กสาวคะมำลงตามทางโดย
ไม่ได้ตั้งใจ กลิ้งลงตามพื้นดินที่ลาดชันซึ่งสูงไม่ถึงเมตร

การร่วงผิวดำผิดทางส่งผลให้ตัวอาวุธหมุนกลิ้งลงตามพื้นดิน
ระดับต่ำ จนศีรษะกระแทกเข้าที่ต้นไม้ใหญ่โดยไม่ได้ตั้งใจ ร่างของอาวุธ
จึงนอนหยุดแน่นิ่งบนพื้นในที่มืด

ความเจ็บปวดแล่นจากบริเวณแผลจุดเดียวแผ่กระจายไปทั่ว
การรับรู้ประสาทของเธอ มันเจ็บจนน้ำตาเล็ดออกมาอย่างกลั้นไว้ไม่อยู่
การมองเห็นเริ่มเลือนรางขึ้น มือทั้งสองพยายามดันตัวเองให้ยืนแต่กลับ
ทำไม่ได้ไหว

เสียงใบไม้ขยับดังขึ้นจากข้างหลัง อาวุธกลับประคองสติไม่ไหว
พอจะดูว่าที่อยู่ตรงนั้นเป็นใคร...หรืออะไร ภาพทั้งหมดกลับตัดไปราวกับ
โทรทัศน์ถูกกดปิดลง

ในความมืดมืดที่มองไม่เห็นอะไร อารัณรู้สึกว่าตัวเองไม่ได้กำลังนอนอยู่บนพื้น ร่างของเธอกำลังล่องลอยไม่ต่างจากอยู่ในสภาวะไร้แรงโน้มถ่วง พื้นที่รอบๆ อันเคยเป็นสีดำมืดกลับกลายเป็นวูบวาบด้วยแสงหลากหลายเปลี่ยนไปเรื่อยสีกล้ายรุ่งจางวนมาก มันเคลื่อนที่ราวกับผ้ากำลังพลิ้วไหว

ความรู้สึกเหมือนนอนดูแสงเหนือในอวกาศเลย

แต่ความรู้สึกที่เกิดขึ้นก็เป็นแค่ชั่วคราว เมื่อร่างของอารัณกลับหนักขึ้น เธอถูกดึงกลับลงมาอย่างรวดเร็วที่พื้น พื้นที่รอบข้างที่เคยมีแสงกลับกลายเป็นป่าเข่นดังเดิม

อารัณยืนตัวขึ้นจากพื้นด้วยความประหลาดใจทั้งที่ก่อนหน้านี้ไม่มีแรงจะลุก แผลจากอุบัติเหตุก็ไม่เจ็บแล้ว ยังดีที่เลือดหยุดไหลแล้ว รongเท้าทั้งสองข้างหายคงเป็นเพราะตอนกลิ้งล้มมันกระเด็นไปสักที่หนึ่งที่น่าแปลกคือร่างกายรู้สึกเบาหวิวแปลกพิกลคล้ายกับมดบางอย่างในตัวหายไปอย่างบอกไม่ถูก ส่วนเท้าเองมีก็เหมือนไม่มี ทั้งที่เหยียบดินและเศษหินด้วยเท้าเปล่าอยู่ มันกลับไม่รู้สึกละอะไรคล้ายตายด้าน

เมื่อไหร่เธอจึงทำไม่กันนะ?

ทำไมมาอยู่ในป่าลึกได้ล่ะ?

จริงสิ จำได้ว่า... ไม่ จำไม่ได้เลย อารัณเถียงกับตัวเองอย่างไม่เข้าใจ

ครั้นเมื่อจะเดินขึ้นมาจากดินต่างระดับ เธอดันเห็นสิ่งแปลกประหลาดเกินจะหาอะไรมาอธิบายได้เข้า ตอนที่มองไปตามเสียงซบับในพุ่มไม้ไม่ไกลมากนัก ระยะที่ยังพอมองเห็น ว่าบางสิ่งในเงามืดกำลังลากอะไรสักอย่างหายไปอย่างรวดเร็ว

เท่าที่อารัณเห็นทัน เท้าเปล่าเปลือยสองข้างของมนุษย์เพิ่งถูกลากหายลับตาเข้าไปในดงต้นไม้

พอตั้งสติได้และคิดจะตามไปดูเผื่อเป็นเสียงของฝ่าย บางสิ่งใน
เงามืดกลับทำให้เด็กสาวผงะเสียวจนก้าวเท้าไม่ออก ดวงตาโตผิดปกติ
คู่หนึ่งจ้องมองเธอกลับมา สายตาของสิ่งมีชีวิตปริศนาจ้องเธออย่าง
อำมหิต ไม่กะพริบตา ไม่เอนเอียง จดจ้องยังเป้าหมายเดียว เธอรู้ได้
ในพริบตา

สิ่งที่อยู่ฝั่งตรงข้ามไม่ใช่มนุษย์อย่างแน่นอน

อาร์ณินไปพร้อมกับอาการหวาดกลัวอย่างบอกไม่ถูก ปากไม่
สามารถขยับเพื่อร้องขอความช่วยเหลือได้ราวกับเสียงติดอยู่ในลำคอ
สถานะไม่ต่างจากเหยื่อที่กำลังโดนสัตว์ร้ายหมายตาเป็นอาหาร

พอรู้สึกตัวอีกครั้งเท้าทั้งสองข้างก็ได้พาตัวเธอหนีออกมาจาก
ตรงนั้นเสียแล้ว

4

หลังธีรพิงเรื่องราวที่เล่าจบลง เขาก็เอ่ยถามเป็นคนแรก “สั้นๆ ก็คือ ไปเดินป่า หลงทาง มีคนแปลกๆ เจอตัวอะไรสักอย่าง แล้วก็ตายโง่ๆ”

“อ้อ แบบนั้นเลย” อารัญพยักหน้าหงิกๆ

ผีในร่างเด็กชายพนมหลายใจออกจุมูกหลังฟังคำตอบ พร้อมสบถเสียดังออกมา “เชี่ยเอ๊ย! กว่านี่ตายไม่เหลือศพแน่ๆ”

“ไอ้ธีรพิ มึงใจเย็นกับลูกค้ำก่อน” กรกล่าวขึ้น หลังเห็นว่าอารัญมีอาการซึมอย่างชัดเจน เขาจึงพูดปลอบใจ “เรื่องตายมันทำใจลำบากแหละ เราเข้าใจ ยิ่งเจอเหตุการณ์แบบนี้”

“มึงไม่เข้าใจหรอกเอาจริง ในห้องนี้มึงเป็นคนเดียวที่ไม่ได้ตาย” ธีรพิพูดตัดอารมณ์กรอย่างไม่มีใส่ใจ บรรยายากาศที่เหมือนจะดีขึ้นกลับถูกทุบทิ้งไปเสียง่ายดาย

“แต่ถ้ารีบไปตอนนี้ อาจจะช่วยเพื่อนเราทันก็ได้นะ” อารัญพูดแทรกขึ้นก่อน “ฝ่ายต้องหลงอยู่ในป่าสักที่แน่ๆ”

“แล้วรู้ได้ไงว่ายัยนั่นไม่ได้ตายไปด้วยเหมือนกันอีกคน”

“ไม่นะ! ฝ่ายยังไม่ตาย เชื่อเราสิ”

“ตัวเองยังไม่รอดเลย แล้วไปคิดว่าคนอื่นจะรอดได้ยังไงวะ”

“พอก่อน พอก่อน” กรยกมือห้ามทั้งสองคนซึ่งโต้เถียงกัน พร้อมหันมาถามอารัญอย่างใจเย็น “แต่ประเด็นนี้เราน่าสนใจ ทำไมเธอ

มั่นใจว่าเพื่อนที่ชื่อฝ้ายยังไม่ตายล่ะ?”

อาร์ญครุ่นคิดด้วยท่าทางอีกอึดพั่วหนึ่ง แล้วจึงตอบว่า “เรา... เราแค่เป็นห่วงเพื่อน แล้วตอนที่เราก่อออกมาก็ไม่เห็นฝ้าย ไม่แน่อาจหลงอยู่ข้างในก็ได้”

“อาจเนี่ยนะ ฝ้ายเจ้าปาเจ้าเขาแม่งเล่นคนถึงตายทุกราย เอาอะไรมารอด”

“ลองฟังก่อนสิวะ” กรเอ่ยปรัมเขาไว้ “ถ้าไม่ได้ไปลบหลู่หรือทำอะไรไม่ดี สิ่งศักดิ์สิทธิ์ก็ไม่ทำร้ายอยู่แล้ว”

“ยัยนี่ก็คงทำอะไรไม่ดีไว้หรือเปล่า ถึงได้ต้องหนีขนาดนั้น” ธีรชพูดต่อ

“เราไม่ได้ทำอะไรเลยจริงๆ” อาร์ญตอบ พลางก้มหน้างุดด้วยความไม่มั่นใจตอบเสียงเบาต่อว่า “...เท่าที่จำได้ก็ไม่ได้ทำนะ”

ธีรชถอนหายใจ เหนื่อยจะสรรหาคำมาด่าลูกค้าผู้ยังมีความคิดโลกสวย จึงเริ่มคิดตั้งคำถามใหม่แทน “งั้นก็ช่วยตอบคำถามหน่อย กลับจากนอกตัวเมืองมาถึงที่นี่ได้อย่างไร?”

อาร์ญคิดไม่นาน เธอตอบได้ทันทีแต่ดูลังเล “...เรานั่งรถเข้าเมืองมา”

“โคตรเอว่ะ ฝีมือใหม่เรียกแกร็บเป็นด้วย”

“ไม่ใช่แกร็บ เราติดรถบรรทุกกลับเข้าเมืองมา” อาร์ญรีบปฏิเสธทันที กรกับธีรชหันมองหน้ากัน ภายในใจแทบจะสื่อสารเป็นคำถามเดียวกันว่าคนบ้าอะไรมันยอมให้ผีผู้หญิงสภาพมอมๆ ไม่มีร่องเท้าไสนั่งรถกลับเข้าเมือง

“ช่วยเล่าต่อหน่อยสิ” กรเอ่ยขอเพื่อฟังเรื่องราวเพิ่มเติม เขาเองก็เริ่มสงสัยนิดหน่อยว่าทำไมอาร์ญมาไกลถึงที่นี่ได้

อาร์ญเรียบเรียงคำพูด “เรา... เราวิ่งหนีตัวอะไรสักอย่างที่เราเห็นในป่า ตอนนั้นทำยังไงก็เหมือนวนอยู่กับที่ เราเลยตั้งใจวิ่งเป็นทางตรง

เพราะคิดว่ายังไงก็น่าจะต้องพ้นออกมาได้ ต่อให้ปากกว้างแค่ไหนก็ต้องมีสุขขอบเขต เราวิ่งไม่คิดชีวิตจนลืมหันหนีไปเลย มันมืด น่ากลัว มีเสียงประหลาดๆ มองเห็นต้นไม้อย่างเดียว ระหว่างทางเรากียังไม่เจอฝ่ายเลยสักคนแต่ไม่กล้าตะโกนเรียก... กลัวอย่างอื่นได้ยินแล้วตามเจอ”

“เอาตัวรอดได้ดียู่นะ” กรกล่าวชื่นชมต่างจากธีรขลื่นเชิง

“โง่ชิบหาย ตายแล้วยังทิ้งร่างไว้ในป่า”

อารัญเฝ้าปากเล็กน้อย “เป็นผีแล้วจะให้แบกร่างมาอย่างไรเล่า บอกแล้วไงว่ามันหายไป”

“หวังว่าจะเจอครบทุกส่วน” ธีรขบอกตามด้วยถามอารัญต่อ “นานมั้ยกว่าจะออกมาได้?”

“ออกจากป่าเนอะ ก็... ไม่นาน ไม่น่าเกินชั่วโมงสองชั่วโมง”

“ต่อจากนั้นละ เจอผีใช้มั้ย?” กรสงสัย

“ใช่ๆ เราข้ามรั้วออกมา เดินตามทางถนนเรื่อยๆ บรรยากาศมันก็มีเหมือนเดิมแหละแต่ดีที่มีไฟข้างทางอยู่บ้าง ระหว่างเดินข้างทางวังเวงมากเลยละ ยิ่งเหมือนมีอะไรจ้องมาจากในป่ายิ่งน่ากลัว คือมันไม่ได้เป็นสายตาสัตว์ร้ายแบบเดิมอะ มันเหมือน... เหมือนเป็นคน สายตาของคนเป็นสิบๆ คู่มองเรามาดลอดเส้นทางเดิน” อารัญเสียไปครู่หนึ่งราวกับว่ายิ่งนึกถึงก็ทำให้กลัว “โชคดีมีรถบรรทุกผ่านทางมา คนขับเลยชวนขึ้นติดรถมาด้วย”

“สถานการณ์น่ากลัวเหี้ยๆ แล้วขึ้นรถคนแปลกหน้าเหี้ยนะ” ธีรขวิจารณ์ตรงๆ ก่อนจะถูกกรตีแขนเสียงดัง

“คือมันควรใส่ใจเรื่องที่มีคนชวนขึ้นรถมากกว่าหรือเปล่า?”

ธีรขฟังแล้วก็เพ็งนึกได้ว่ามันแปลก เพราะตอนนั้นอารัญเป็นผีไปแล้ว อารัญจึงเล่าต่อว่าเรื่องราวเป็นยังไงต่อ

“คนขับเป็นลุงแก่ๆ ตัวผอมๆ หน้าเหี่ยว ชอบยิ้มหัวเราะเสียง

ประวัตินักเขียน

วรกันต์ เรียนจบปริญญาตรีคณะพัฒนาศาสตร์วิทยาการมนุษย์ ที่มหาวิทยาลัยรามคำแหง (RU) รูปแบบ Pre-degree และเรียนจบ ปริญญาตรี คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์สาขาออกแบบสามมิติและ สื่อบูรณาการสถาบันพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง (KMITL) จากทั้งหมดที่ลองเรียนมาก็ยังไม่ได้คำตอบที่ชัดเจนนักว่าตัวเองสนใจอะไรกันแน่

แต่เพราะเป็นคนชื่นชอบเรื่องแฟนตาซีตั้งแต่วัยเด็กเอามากๆ ทำให้ค่อนข้างที่จะติดการ์ตูน ซีรีส์ และภาพยนตร์ พอโตขึ้นจนรู้จัก ขั้นตอนของภาษาก็เข้าถึงโลกของนวนิยายด้วยเช่นกัน เลยมีความฝันที่อยากจะเล่าเรื่องราวเหนือจินตนาการของตัวเองสักเรื่อง ในช่วงที่หางาน หลังเรียนจบเลยใช้เวลาว่างริเริ่มเขียนไอดี้อยู่เล็กๆ ไว้สำหรับสร้างสรรค์ จนเป็นดังเช่นวันนี้

“กร” เด็กหนุ่มที่ (ภายนอก) แล่นจะปกติ กลับมีความสามารถพิเศษที่ทำให้ไม่เหมือนคนทั่วไป นั่นคือเขาสามารถมองเห็นคนตายได้ คนอื่นอาจมองว่าเป็นคำสาปที่ต้องเห็นสิ่งน่ากลัวตลอดชีวิต ...แต่ไม่ใช่กับเขา!

เด็กหนุ่มเห็นโอกาสในการทำงานเสริมรับจ้างช่วยเหลือผู้ที่มีเรื่องค้างคาใจ โดยมี “ธีรัช” ไข้ผีพี่ชายที่ตายแล้วไม่พูดไม่เกิดเสียที่ ร่วมเป็นหัวแถวในธุรกิจไสยศาสตร์ที่ก่อตั้งกันเองนี้ด้วย

ภารกิจใหม่เริ่มขึ้น เมื่อ “อารัญ” ผีที่มีความทรงจำขาดหายกว่า ผีตนอื่นๆ มาขอให้ช่วยตามหาศพของเธอที่สูญหายแบบไม่ทราบสาเหตุที่ป่า เธอรู้แค่ว่ามีภัยร้ายบางอย่างทำร้ายเธอ และคนที่เธอรู้จักก็อาจเป็นเหยื่อรายต่อไป

เพื่อหยุดความอันตรายในเขตแดนที่ไม่มีอยู่ในแผนที่ปัจจุบันอย่าง ป่าพะพราง ก็มีแต่จะต้องขอยืมมือของนักปราบผีสุดป่วนทั้งสอง แต่พวกเขาจะสามารถจัดการได้หรือไม่ ถ้าไม่รู้ว่าศัตรูที่รออยู่เป็นใคร...หรืออะไรกันแน่

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

ทดลองอ่าน

www.booktime.co.th

@booktime

289.-